

JÓB

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42															

KAPITOLA 1

Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl sprostný a upřímný, boje se Boha, a vystříhaje se zlého.

² Kterémuž se narodilo sedm synů a tři dcery.

³ A měl dobytka sedm tisíc ovec, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení volů, a pět set oslic, a čeledi služebné velmi mnoho, a byl muž ten vznešenější nade všechny lidi východní.

⁴ I scházivali se synové jeho, a strojivali hody po domích, každý ve dni svém. Posílávali také, a zvali své tři sestry, aby jedly a pily s nimi.

⁵ A když vypořádali dny hodů, posílával Job, a posvěcoval jich, a vstávaje ráno, obětoval zápaly podle počtu všech jich. Nebo říkával Job: Snad zhřešili synové moji, aneb zlořečili Bohu v srdci svém. Tak činíval po všechny ty dny.

⁶ Jednoho pak dne, když přišli synové Boží, aby se postavili před Hospodinem, přišel také i Satan mezi ně.

⁷ Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji.

⁸ I řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, a že jest muž sprostný a upřímný, bojící se Boha a varující se zlého.

⁹ A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Zdaliž se darmo bojí Boha?

¹⁰ Zdaž jsi ty ho neohradil i domu jeho a všeho, což má, se všech stran? Dílu rukou jeho požehnal jsi, a dobytek jeho rozmnožil se na zemi.

¹¹ Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se všeho, což má, nebude-liť zlořečiti v oči.

¹² Tedy řekl Hospodin Satanovi: Aj, cožkoli má, v moci tvé buď, toliko na něj nevztahuj ruky své. I vyšel Satan od tváři Hospodinovy.

¹³ Jednoho pak dne synové a dcery jeho jedli, a pili víno v domě bratra svého prvorozeného.

¹⁴ I přišel posel k Jobovi, a řekl: Když volové orali, a oslice se pásly podlé nich,

¹⁵ Vpád učinivše Sabejští, zajali je, a služebníky zbili ostrostí meče, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě.

¹⁶ A když on ještě mluvil, přišed druhý, řekl: Oheň Boží spadl s nebe, a rozpáliv se na dobytek i na služebníky, sehltil je, já pak utekl jsem toliko sám, abych oznámil tobě.

¹⁷ A když ten ještě mluvil, jiný přišed, řekl: Kaldejští sšikovavše tři houfy, připadli na velbloudy, a zajali je, a služebníky zbili ostrostí meče, a utekl jsem toliko já sám, abych

oznámil tobě.

18 A když ten ještě mluvil, jiný přišel a řekl: Synové tvoji a dcery tvé jedli, a pili víno v domě bratra svého prvorozeného.

19 A aj, vítr veliký strhl se z té strany od pouště, a udeřil na čtyři úhly domu, tak že se obořil na děti, i zemřeli, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě.

20 Tedy vstav, roztrhl roucho své, a oholil hlavu svou, a padna na zem, poklonu učinil.

21 A řekl: Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý se také zase tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo.

22 V tom ve všem nezhřešil Job, a nepřivlastnil Bohu nic nemoudrého.

KAPITOLA 2

I stalo se opět jednoho dne, že když přišli synové Boží, aby se postavili před Hospodinem, přišel také i Satan mezi ně, aby se postavil před Hospodinem.

2 Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji.

3 I řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, že jest muž sprostný a upřímný, bojící se Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upřímnosti své, ačkoli jsi ty mne popudil proti němu, abych jej hubil bez příčiny.

4 A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Kůži za kůži, a všecko, což má člověk, dá za sebe samého.

5 Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se kostí jeho, a masa jeho, nebude-liť v oči zlořečiti tobě.

6 Tedy řekl Hospodin Satanovi: Aj, v moci tvé buď, a však zachovej ho při životu.

7 Protož vyšel Satan od tváře Hospodinovy, ranil Joba nežitem nejhorším, od zpodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho,

8 Tak že vzal střepinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele.

9 I řekla jemu žena jeho: Ještě vždy trváš v své upřímnosti? Zlořeč Bohu a umři.

10 Jížto řekl: Mluvíš, jako jedna z bláznivých mluvívá. Dobré-liž jen věci brátí budeme od Boha, zlých pak nebudeme přijímati? V tom ve všem nezhřešil rty svými.

11 Když pak uslyšeli tři přátelé Jobovi o všem tom zlém, kteréž přišlo na něj, přišli jeden každý z místa svého: Elifaz Temanský, a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, na tom zůstavše spolu, aby přijdouce k němu, politovali ho a těšili jej.

12 Kteříž pozdvihše očí svých zdaleka, nepoznali ho. Potom pozdvihše hlasu svého, plakali, a roztrhše jeden každý roucho své, házeli prachem nad hlavy své zhůru.

13 A seděli s ním na zemi sedm dní a sedm nocí, a žádný k němu nepromluvil slova; nebo viděli, že se velmi rozmohla bolest jeho.

KAPITOLA 3

Potom otevřev ústa svá, zlořečil dni svému.

2 Nebo mluvě Job, řekl:

3 Ó by byl zahynul ten den, v němž jsem se naroditi měl, i noc, v níž bylo řečeno: Počat jest pacholík.

4 Ten den ó by byl obrácen v temnost, aby ho byl nevyhledával Bůh shůry, a nebyl

osvícen světlem.

⁵ Ó by jej byly zachvátily tmy a stín smrti, a aby jej byla přikvačila mračna, a předěsila horkost denní.

⁶ Ó by noc tu mrákota byla opanovala, aby nebyla připojena ke dnům roku, a v počet měsíců nepřišla.

⁷ Ó by noc ta byla osaměla, a zpěvu aby nebylo v ní.

⁸ Ó by jí byli zlořečili ti, kteříž proklínají den, hotovi jsouce vzbuditi velryba.

⁹ Ó by se byly hvězdy zatměly v soumraku jejím, a očekávajíc světla, aby ho nebyla dočkala, ani spatřila záře jitřní.

¹⁰ Nebo nezavřela dveří života mého, ani skryla trápení od očí mých.

¹¹ Proč jsem neumřel v matce, aneb vyšed z života, proč jsem nezahynul?

¹² Proč jsem vzat byl na klín, a proč jsem prsí požíval?

¹³ Nebo bych nyní ležel a odpočíval, spal bych a měl bych pokoj,

¹⁴ S králi a radami země, kteříž sobě vzdělávali místa pustá,

¹⁵ Aneb s knížaty, kteříž měli zlato, a domy své naplňovali stříbrem.

¹⁶ Aneb jako nedochůdce nezřetelné proč jsem nebyl, a jako nemluvňátka, kteráž světla neviděla?

¹⁷ Tamť bezbožní přestávají bouřiti, a tamť odpočívají ti, jenž v práci ustali.

¹⁸ Také i vězňové pokoj mají, a neslyší více hlasu násilníka.

¹⁹ Malý i veliký tam jsou rovni sobě, a služebník jest prost pána svého.

²⁰ Proč Bůh dává světlo zbědovanému a život těm, kteříž jsou ducha truchlivého?

²¹ Kteříž očekávají smrti, a není jí, ačkoli jí hledají pilněji než skrytých pokladů?

²² Kteříž by se veselili s plésáním a radovali, když by našli hrob?

²³ Člověku, jehož cesta skryta jest, a jehož Bůh přistřel?

²⁴ Nebo před pokrmem svým vzdychání mé přichází, a rozchází se jako voda řvání mé.

²⁵ To zajisté, čehož jsem se lekal, stalo se mi, a čehož jsem se obával, přišlo na mne.

²⁶ Neměl jsem pokoje, aniž jsem se ubezpečil, ani odpočíval, až i přišlo pokušení toto.

KAPITOLA 4

Jemuž odpovídaje Elifaz Temanský, řekl:

² Počneme-li mluvit s tebou, neponeseš-liž toho těžce? Ale kdož by se zdržeti mohl, aby neměl mluvit?

³ Aj, učívals mnohé, a rukou opuštěných jsi posiloval.

⁴ Padajícího pozdvíhovals řečmi svými, a kolena zemdlená jsi zmocňoval.

⁵ Nyní pak, jakž toto přišlo na tebe, těžce to neseš, a jakž tě dotklo, předěšen jsi.

⁶ Nebylo-liž náboženství tvé naděj tvou, a upřímost cest tvých očekáváním tvým?

⁷ Rozpomeň se, prosím, kdo jest kdy nevinný zahynul? Aneb kde upřímní vyhlazeni jsou?

⁸ Jakož jsem já vídal ty, kteříž orali nepravost, a rozsívali převrácenost, že ji i žali.

⁹ Od dchnutí Božího hynou, a duchem prchlivosti jeho v nic obracíni bývají.

¹⁰ Řvání lva a hlas lvíce a zubové mladých lvíčat setřívání bývají.

¹¹ Hyne lev, že nemá loupeže, a lvíčata mladá rozptýlena bývají.

¹² Nebo i tajně doneslo se mne slovo, a pochopilo ucho mé něco maličko toho.

¹³ V přemýšlováních z vidění nočních, když připadá tvrdý sen na lidi,

- ¹⁴ Strach připadl na mne a lekání, kteréž předěsilo všechny kosti mé.
- ¹⁵ Duch zajisté před tváří mou šel, tak že vlasové vstávali na těle mém.
- ¹⁶ Zastavil se, ale neznal jsem tváří jeho; tvárnost jen byla před očima máma. Mezi tím mlče, slyšel jsem hlas:
- ¹⁷ Zdaliž může člověk spravedlivějším býti než Bůh, aneb muž čistším nad toho, kterýž ho učinil?
- ¹⁸ Ano mezi služebníky jeho není dokonalosti, a při andělích svých zanechal nedostatku.
- ¹⁹ Čím více při těch, kteříž bydlí v domích hliněných, jejichž základ jest na prachu, a setřetí bývají snáze než mol.
- ²⁰ Od jitra až do večera stírání bývají, a kdož toho nerozvažují, na věky zahynou.
- ²¹ Zdaliž nepomíjí sláva jejich s nimi? Umírají, ale ne v moudrosti.

KAPITOLA 5

Zavolejž tedy, dá-liť kdo odpověď? A k kterému se z svatých obrátíš?

- ² Pakli k bláznů, zahubí ho rozhněvání, a nesmyslného zabije prchlivost.
- ³ Ját jsem viděl blázna, an se vkořenil, ale hned jsem zle tušil příbytku jeho, řka:
- ⁴ Vzdáleníť jsou synové jeho od spasení; nebo potříni budou v bráně, aniž bude, kdo by je vytrhl.
- ⁵ Obilí jeho zžře hladovitý, a i z prostřed trní je vychvátí; nadto sehlí násilník statek takových.
- ⁶ Neboť nepochází z prachu trápení, aniž se z země pučí bída.
- ⁷ Ale člověk rodí se k bídě, tak jako jiskry z uhlí zhůru létají.
- ⁸ Jistě žeť bych já hledal Boha silného, a jemu bych předložil při svou,
- ⁹ Kterýž činí věci veliké, nezpytatelné, divné, a jimž počtu není,
- ¹⁰ Kterýž dává déšť na zemi, a spouští vody na pole,
- ¹¹ Kterýž sází opovržené na místě vysokém, a žalostí vyvyšuje spasením,
- ¹² Kterýž v nic obrací myšlení chytráků, tak aby nemohli k skutku přivést ruce jejich ničeho,
- ¹³ Kterýž lapá moudré v chytrosti jejich; nebo rada převrácených bláznová bývá.
- ¹⁴ Ve dne motají se jako ve tmách, a jako v noci šámají o poledni.
- ¹⁵ Kterýž zachovává od meče a od úst jejich, a chudého od ruky násilníka.
- ¹⁶ Máť zajisté nuzný naději, ale nepravost musí zacpatí ústa svá.
- ¹⁷ Aj, jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! A protož káráním Všemohoucího nepohrdej.
- ¹⁸ Ont' zajisté uráží, on i obvazuje; raní, ruka jeho také léčí.
- ¹⁹ Z šesti úzkostí vysvobodil by tebe, ano i v sedmi nedotklo by se tebe zlé.
- ²⁰ V hladu vykoupil by tě od smrti, a v boji od moci meče.
- ²¹ Když utrhá jazyk, byl bys skryt, aniž bys se bál zhouby, když by přišla.
- ²² Zhouba a hlad buď tobě za smích, a nestrachuj se ani lité zvěři zemské.
- ²³ Nebo s kamením polním příměří tvé, a zvěř lita polní pokoj zachová k tobě.
- ²⁴ A shledáš, žeť stánek tvůj bude bezpečný, a navrátíš se zase k příbytku svému, a nezhřešíš.

²⁵ Shledáš také, žeť se rozmnoží símě tvé, a potomci tvoji jako bylina zemská.

²⁶ Vejdeš v šedinách do hrobu, tak jako odnášíno bývá zralé obilí časem svým.

²⁷ Aj, toť jsme vyhledali, a takt' jest; poslechniž toho, a schovej sobě to.

KAPITOLA 6

Odpovídaje pak Job, řekl:

² Ó kdyby pilně zváženo bylo hořekování mé, a bída má na váze aby spolu vyzdvižena byla.

³ Jistě že by se nad písek mořský těžší ukázala, pročez mi se i slov nedostává.

⁴ Nebo střely Všemohoucího vězí ve mně, jejichž jed vysušil ducha mého, a hrůzy Boží bojují proti mně.

⁵ Zdaliž řve divoký osel nad mladistvou travou? Řve-liž vůl nad picí svou?

⁶ Zdaliž jedí to, což neslaného jest, bez soli? Jest-liž chut v věci slzké?

⁷ Ach, kterýchž se ostýchala dotknouti duše má, ty jsou již bolesti těla mého.

⁸ Ó by se naplnila žádost má, a aby to, čehož očekávám, dal Bůh,

⁹ Totiž, aby se líbilo Bohu setřítí mne, vztáhnouti ruku svou, a zahladiti mne.

¹⁰ Neboť mám ještě, čím bych se potěšoval, (ačkoli hořím bolestí, aniž mne Bůh co lituje), že jsem netajil řečí Nejsvětějšího.

¹¹ Nebo jaká jest síla má, abych potrvati mohl? Aneb jaký konec můj, abych prodlel života svého?

¹² Zdali síla má jest síla kamenná? Zdali tělo mé ocelivé?

¹³ Zdaliž pak obrany mé není při mně? Aneb zdravý soud vzdálen jest ode mne,

¹⁴ Proti tomu, jehož lítostivost k bližnímu mizí, a kterýž bázeň Všemohoucího opustil?

¹⁵ Bratří moji zmýlili mne jako potok, pominuli jako prudcí potokové,

¹⁶ Kteríž kalní bývají od ledu, a v nichž se kryje sníh.

¹⁷ V čas horka vysychají; když sucho bývá, mizejí z místa svého.

¹⁸ Sem i tam roztékají se od toku svého obecného, v nic se obracejí a hynou.

¹⁹ To vidouce houfové jdoucích z Tema, zástupové Sabejských, jenž naději měli v nich,

²⁰ Zastyděli se, že v nich doufali; nebo přišedše až k nim, oklamáni jsou.

²¹ Tak zajisté i vy byvše, nejste; vidouce potření mé, děsíte se.

²² Zdali jsem řekl: Přineste mi, aneb z zboží svého udělte darů pro mne?

²³ Aneb: Vysvobodte mne z ruky nepřítelů, a z ruky násilníků vykupte mne?

²⁴ Poučte mne, a budu mlčeti, a v čem bych bloudil, poslužte mi k srozumění.

²⁵ Ó jak jsou pronikavé řeči upřímné! Ale co vzdělá obviňování vaše?

²⁶ Zdali jen z slov mne viniti myslíte, a převívati řeči choulostivého?

²⁷ Také i na sirotka se obořujete, anobrž jámu kopáte příteli svému.

²⁸ A protož nyní chtějtež popatřiti na mne, a sud'te, klamám-liť před obličejem vaším.

²⁹ Napravte se, prosím, nechť není nepravostí; napravte se, pravím, a tak poznáte, žeť jest spravedlnost v té řeči mé.

³⁰ A jest-li na jazyku mém nepravost, neměl-liž bych, čitedlen býti bíd?

KAPITOLA 7

- Z**daliž nemá vyměřeného času člověk na zemi? A dnové jeho jako dnové nájemníka.
- ² Jako služebník, kterýž touží po stínu, a jako nájemník, jenž očekává skonání díla svého:
- ³ Tak jsou mi dědičně přivlastněni měsíkové marní, a noci plné trápení jsou mi odečteny.
- ⁴ Jestliže ležím, říkám: Kdy vstanu? A pomine noc? Tak pln bývám myšlení až do svitání.
- ⁵ Tělo mé odíno jest červy a strupem i prachem, kůže má puká se a rozpouští.
- ⁶ Dnové moji rychlejší byli nežli člunek tkadlce, nebo stráveni jsou bez prodlení.
- ⁷ Rozpomeň se, ó Pane, že jako vítr jest život můj, a oko mé že více neuzří dobrých věcí,
- ⁸ Aniž mne spatří oko, jenž mne vídalo. Oči tvé budou ke mně, a mne již nebude.
- ⁹ Jakož oblak hyne a mizí, tak ten, kterýž sstupuje do hrobu, nevystoupí zase,
- ¹⁰ Aniž se opět navrátí do domu svého, aniž ho již více pozná místo jeho.
- ¹¹ Protož nemohuť já zdržeti úst svých, mluvím v ssoužení ducha svého, naříkám v hořkosti duše své.
- ¹² Zdali jsem já mořem čili velrybem, že jsi mne stráží osadil?
- ¹³ Když myslím: Potěší mne lůže mé, poodejme naříkání mého postel má:
- ¹⁴ Tedy mne strašíš sny, a viděními děsíš mne,
- ¹⁵ Tak že sobě zvoluje zaškrvení duše má, a smrt nad život.
- ¹⁶ Mrzí mne, nebuduť déle živ. Poodstupiž ode mne, nebo marní jsou dnové moji.
- ¹⁷ Co jest člověk, že ho sobě tak vážíš, a že tak o něj pečuješ?
- ¹⁸ A že ho navštěvuješ každého jitra, a každé chvíle jej zkušuješ?
- ¹⁹ Dokudž se neodvrátíš ode mne, a nedáš mi aspoň polknouti mé sliny?
- ²⁰ Zhřešil jsem, což mám učiniti, ó strážce lidský? Proč jsi mne položil za cíl sobě, tak abych sám sobě byl břemenem?
- ²¹ Nýbrž proč neodejmeš přestoupení mého, a neodpustíš nepravosti mé? Nebo již v zemi lehnu. Potom bys mne i pilně hledal, nebude mne.

KAPITOLA 8

Tedy odpovídaje Bildad Suchský, řekl:

- ² Dokudž mluviti budeš takové věci, a slova úst tvých budou jako vítr násilný?
- ³ Což by Bůh silný neprávě soudil, a Všemohoucí což by převracel spravedlnost?
- ⁴ Synové zajisté tvoji že zhřešili proti němu, proto pustil je po nepravosti jejich.
- ⁵ Kdybys ty opravdově hledal Boha silného, a Všemohoucímu se modlil,
- ⁶ A byl čistý a upřímný: jistě žeť by se hned probudil k tobě, a napravil by příbytek spravedlnosti tvé.
- ⁷ A byly by první věci tvé špatné, poslední pak rozmnožily by se náramně.
- ⁸ Nebo vzeptej se, prosím, věku starého, a nastroj se k zpytování otců jejich.
- ⁹ (Myť zajisté vcerejší jsme, aniž jsme čeho povědomi; k tomu dnové naši jsou jako stín na zemi.)
- ¹⁰ Zdaliž tě oni nenaučí, a nepovědí tobě, a z srdce svého nevynesou-liž slov?
- ¹¹ Zdali roste třtí bez bahna? Roste-liž rákosí bez vody?
- ¹² Nýbrž ještě za zelena, dříve než vytrháno bývá, ano prvé než jaká jiná tráva, usychá.
- ¹³ Tak stezky všech zapomínajících se na Boha silného, tak, pravím, naděje pokrytce zahyne.

- 14 Klesne naděje jeho, a doufání jeho jako dům pavouka.
15 Spolehne-li na dům svůj, neostojí; chytí-li se ho, nezdrží.
16 Vláhu má před sluncem, tak že z zahrady jeho výstřelkové jeho vynikají.
17 Při vrchovišti kořenové jeho hustě rostou, i na místech skalnatých rozkládá se.
18 A však bývá-li zachvácen z místa svého, až by se ho i odečtlo, řka: Nevidělo jsem tě:
19 Tožť ta radost života jeho, a z země jiný vykvetá.
20 Aj, Bůh silný nepohrdá upřímým, ale nešlechetným ruky nepodává:
21 Až i naplní smíchem ústa tvá, a rty tvé plésáním,
22 Když nenávidící tebe v hanbu oblečení budou, a stánku lidí bezbožných nikdež nebude.

KAPITOLA 9

Odpověděv pak Job, řekl:

- 2 I ovšem vím, žeť tak jest; nebo jak by mohl člověk spravedliv býti před Bohem silným?
3 A chtěl-li by se hádati s ním, nemohl by jemu odpověditi ani na jedno z tisíce slov.
4 Moudrého jest srdce a silný v moci. Kdo zatvrdil se proti němu, pokoje užil?
5 On přenáší hory, než kdo shlédne, a podvrací je v prchlivosti své.
6 On pohybuje zemí z místa jejího, tak že se třesou sloupové její.
7 On když zapovídá slunci, nevychází, a hvězdy zapečetuje.
8 On roztahuje nebe sám, a šlapá po vlnách mořských.
9 On učinil Arktura, Oriona, Kuřátka a hvězdy skryté na poledne.
10 On činí věci veliké, a to nevystižitelné a divné, jimž není počtu.
11 Ano jde-li mimo mne, tedy nevidím; ovšem když pomíjí, neznamenám ho.
12 Tolikéž jestliže co uchvátí, kdo mu to rozkáže navrátiti? Kdo dí jemu: Co činíš?
13 Nezdržel-li by Bůh hněvu svého, klesli by před ním spolu spuntovaní, jakkoli mocní.
14 Jakž bych já tedy jemu odpovídati, a jaká slova svá proti němu vyhledati mohl?
15 Kterémuž, bych i spravedliv byl, nebudu odpovídati, ale před soudcím svým pokořiti se budu.
16 Ač bych pak i volal, a on mi se ozval, neuvěřím, aby vyslyšel hlas můj,
17 Poněvadž vichřicí setřel mne, rozmnožil rány mé bez příčiny.
18 Aniž mi dá oddechnouti, ale sytí mne hořkostmi.
19 Obrátil-li bych se k moci, aj, onť jest nejsilnější; pakli k soudu, kdo mi rok složí?
20 Jestliže se za spravedlivého stavěti budu, ústa má potupí mne; pakli za upřímeho, převráceného mne býti ukáží.
21 Jsem-li upřímný, nebudu věděti toho; nenáviděti budu života svého.
22 Jediná jest věc, pročez jsem to mluvil, že upřímeho jako bezbožného on zahlazuje.
23 Jestliže bičem náhle usmrcuje, zkušování nevinných se posmívá;
24 Země dána bývá v ruku bezbožného, tvář soudců jejich zakrývá: jestliže ne on, kdož jiný jest?
25 Dnové pak moji rychlejší byli nežli posel; utekli, aniž viděli dobrých věcí.
26 Pominuli jako prudké lodí, jako orlice letící na pastvu.
27 Díím-li: Zapomenu se na své naříkání, zanechám horlení svého, a posílím se:
28 Lekám se všech bolestí svých, vida, že mne jich nezprostíš.

- 29 Jestli jsem bezbožný, proč bych nadarmo pracoval?
- 30 Ano bych se i umyl vodou sněžnou, a očistil mýdlem ruce své,
- 31 Tedy v jámě pohřbíš mne, tak že se ode mne zprzní i to roucho mé.
- 32 Nebo Bůh není člověkem jako já, jemuž bych odpovídati mohl, a abychom vešli spolu v soud.
- 33 Aniž máme prostředníka mezi sebou, kterýž by rozhodl nás oba.
- 34 Kdyby odjal ode mne prut svůj, a strach jeho aby mne nekormoutil,
- 35 Tehdáž bych mluvil, a nebál bych se, poněvadž není toho tak při mně.

KAPITOLA 10

Stýště se duši mé v životě mém, vypustím nad sebou naříkání své, mluviti budu v hořkosti duše své.

- 2 Díím Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi, proč se nesnadníš se mnou?
- 3 Jaký máš na tom užitek, že mne ssuzuješ, že pohrdáš dílem rukou svých, a radu bezbožných osvěcuješ?
- 4 Zdali oči tělesné máš? Zdali tak, jako hledí člověk, ty hledíš?
- 5 Zdaž jsou jako dnové člověka dnové tvoji, a léta tvá podobná dnům lidským,
- 6 Že vyhledáváš nepravosti mé, a na hřích můj se vyptáváš?
- 7 Ty víš, že nejsem bezbožný, ačkoli není žádného, kdo by mne vytrhl z ruky tvé.
- 8 Ruce tvé sformovaly mne, a učinily mne, a teď pojednou všudy vůkol hubíš mne.
- 9 Pamětliv buď, prosím, že jsi mne jako hlinu učinil, a že v prach zase obrátíš mne.
- 10 Zdalis mne jako mléka neslil, a jako syření neshustil?
- 11 Kůží a masem přioděl jsi mne, a kostmi i žilami spojils mne.
- 12 Života z milosrdenství udělil jsi mi, přesto navštěvování tvé ostříhalo dýchání mého.
- 13 Ale toto skryl jsi v srdci svém; vím, žeť jest to při tobě.
- 14 Jakž zhřeším, hned mne šetříš, a od nepravosti mé neočišťuješ mne.
- 15 Jestliže jsem bezbožný, běda mně; pakliť jsem spravedlivý, ani tak nepozdvihnu hlavy, nasycen jsa hanbou, a vida trápení své,
- 16 Kteréhož vždy více přibývá. Honíš mne jako lev, a jedno po druhém divně se mnou zacházíš.
- 17 Obnovuješ svědky své proti mně, a rozmnožuješ rozněvání své na mne; vojska jedna po druhých jsou proti mně.
- 18 Proč jsi jen z života vyvedl mne? Ó bych byl zahynul, aby mne bylo ani oko nevidělo,
- 19 A abych byl, jako by mne nikdy nebylo, z života do hrobu abych byl vnesen.
- 20 Zdaliž jest mnoho dnů mých? Ponechež tedy a popust' mne, abych maličko pookřál,
- 21 Prvé než odejdu tam, odkudž se zase nenavrátím, do krajiny tmavé, anobř stínu smrti,
- 22 Do krajiny, pravím, tmavé, kdež jest sama mrákota stínu smrti, a kdež není žádných proměn, ale sama pouhá mrákota.

KAPITOLA 11

A odpovídá Zofar Naamatský, řekl:

- ² Zdaliž k mnohým slovům nemá odpovědino býti? Aneb zdali člověk mnohomluvný práv zůstane?
- ³ Žváním svým lidi zaměstnáváš, a posmíváš se, aniž jest, kdo by tě zahanbil.
- ⁴ Nebo jsi řekl: Čisté jest učení mé, a čist jsem, ó Bože, před očima tvýma.
- ⁵ Ješto, ó kdyby Bůh mluvil, a otevřel rty své proti tobě,
- ⁶ Aťby oznámil tajemství moudrosti, že dvakrát většího trestání zasloužil jsi. A věz, že se Bůh zapomněl na tebe pro nepravost tvou.
- ⁷ Zdaliž ty stižitelnosti Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího vystihneš?
- ⁸ Vyšší jest nebes, což učiníš? Hlubší než peklo, jakž porozumíš?
- ⁹ Delší jest míra její než země, a širší než moře.
- ¹⁰ Bude-li pléniti neb zavíratí aneb ssužovati, kdo se na něj bude domlouvati?
- ¹¹ Poněvadž zná lidskou marnost, a vidí nepravost, což by tomu rozuměti neměl?
- ¹² Tak aby muž nesmyslný nabyl rozumu, ačkoli člověk jest jako hřebec z divokého osla zplozený.
- ¹³ Jestliže ty nastrojíš srdce své, a ruce své k němu vztáhneš;
- ¹⁴ Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe, aniž dopouštěj bydliti v staních svých nešlechtnosti:
- ¹⁵ Tedy jistě pozdvihneš tváři své z poškrvny, a budeš nepohnutý, aniž se báti budeš.
- ¹⁶ Nebo se na těžkost zapomeneš, na niž jako na vody, kteréž pominuly, zpomínati budeš.
- ¹⁷ K tomu nad poledne jasný nastaneť čas; zatmíš-li se pak, jitru podobný budeš.
- ¹⁸ Budeš i myslí doufanlivé, maje naději; stánek roztáhneš, i bezpečně spáti budeš.
- ¹⁹ A tak v pokoji budeš, aniž tě kdo předěsí, a mnozí tváři tvé kořiti se budou.
- ²⁰ Oči pak bezbožných zkaženy budou, a utíkání jim zhyne; nadto naděje jejich bude jako dchnutí člověka.

KAPITOLA 12

Odpověď pak Job, řekl:

- ² V pravdě, že jste vy lidé, a že s vámi umře moudrost.
- ³ I jáť mám srdce jako vy, aniž jsem zpozdilejší než vy, anobrž při komž toho není?
- ⁴ Za posměch příteli svému jsem, kteréhož, když volá, vyslychá Bůh; v posměchuť jest spravedlivý a upřímný.
- ⁵ Pochodně zavržená jest (podle smýšlení člověka pokoje užívajícího) ten, kterýž jest blízký pádu.
- ⁶ Pokojné a bezpečné příbytky mají loupežníci ti, kteříž popouzejí Boha silného, jimž on uvodí dobré věci v ruku jejich.
- ⁷ Ano zeptej se třebaš hovad, a naučí tě, aneb ptactva nebeského, a oznámí tobě.
- ⁸ Aneb rozmluv s zemí, a poučí tě, ano i ryby mořské vypravovati budou tobě.
- ⁹ Kdo nezná ze všeho toho, že ruka Hospodinova to učinila?
- ¹⁰ V jehož ruce jest duše všelikého živočicha, a duch každého těla lidského.
- ¹¹ Zdaliž ucho slov rozeznávati nebude, tak jako dásně pokrmu okoušejí?
- ¹² Při starcích jest moudrost, a při dlouhověkých rozumnost.
- ¹³ Nadto pak u Boha moudrost a síla, jehoť jest rada a rozumnost.

- ¹⁴ Jestliže on boří, nemůže zase stavíno býti; zavírá-li člověka, nemůže býti otevříno.
- ¹⁵ Hle, tak zastavuje vody, až i vysychají, a tak je vypouští, že podvracejí zemi.
- ¹⁶ U něho jest síla a bytnost, jeho jest ten, kterýž bloudí, i kterýž v blud uvodí.
- ¹⁷ On uvodí rádce v nemoudrost, a z soudců blázny činí.
- ¹⁸ Svazek králů rozvazuje, a pasem přepasuje bedra jejich.
- ¹⁹ On uvodí knížata v nemoudrost, a mocné vyvrací.
- ²⁰ On odjímá řeč výmluvným, a soud starcům béře.
- ²¹ On vylévá potupu na urozené, a sílu mocných zemdlívá.
- ²² On zjevuje hluboké věci z temností, a vyvodí na světlo stín smrti.
- ²³ On rozmnožuje národy i hubí je, rozšiřuje národy i zavodí je.
- ²⁴ On odjímá srdce předním z lidu země, a v blud je uvodí na poušti bezcestné,
- ²⁵ Aby šámali ve tmě bez světla. Summou, činí, aby bloudili jako opilý.

KAPITOLA 13

Aj, všecko to vidělo oko mé, slyšelo ucho mé, a srozumělo tomu.

- ² Jakož vy znáte to, znám i já, nejsem zpozdilejší než vy.
- ³ Jistě žeť já s Všemohoucím mluviti, a s Bohem silným o svou při jednati budu.
- ⁴ Nebo vy jste skladatelé lži, a lékaři marní všickni vy.
- ⁵ Ó kdybyste aspoň mlčeli, a bylo by vám to za moudrost.
- ⁶ Slyštež medle odpory mé, a důvodů rtů mých pozorujte.
- ⁷ Zdali zastávající Boha silného, mluviti máte nepravost? Aneb za něho mluviti máte lest?
- ⁸ Zdaliž osobu jeho přijímati budete, a o Boha silného se zasazovati?
- ⁹ Zdaž vám to k dobrému bude, když na průbu vezme vás, že jakož člověk oklamán bývá, oklamati jej chcete?
- ¹⁰ V pravdě žeť vám přísně domlouvati bude, budete-li povrchně osoby jeho šetřiti.
- ¹¹ Což ani důstojnost jeho vás nepředěšuje, ani strach jeho nepřikvačuje vás?
- ¹² Všecka vzácnost vaše podobná jest popelu, a hromadám bláta vyvýšení vaše.
- ¹³ Postrptež mne, nechať já mluvím, přid' na mne cokoli.
- ¹⁴ Pročež bych trhati měl maso své zuby svými, a duši svou klásti v ruku svou?
- ¹⁵ By mne i zabil, což bych v něho nedoufal? A však cesty své před obličej jeho předložím.
- ¹⁶ Ont' sám jest spasení mé; nebo před obličej jeho pokrytec nepřijde.
- ¹⁷ Poslouchejte pilně řeči mé, a zprávu mou pust'te v uši své.
- ¹⁸ Aj, jižť začínám pře své vésti, vím, že zůstanu spravedliv.
- ¹⁹ Kdo jest, ješto by mi odpíral, tak abych nyní umlknouti a umřítí musil?
- ²⁰ Toliko té dvojí věci, ó Bože, nečiň mi, a tehdy před tváří tvou nebudu se skrývati:
- ²¹ Ruku svou vzdal ode mne, a hrůza tvá nechť mne neděsí.
- ²² Zatím povolej mne, a buduť odpovídati; aneb nechať já mluvím, a odpovídej mi.
- ²³ Jak mnoho jest mých nepravostí a hříchů? Přestoupení mé a hřích můj ukaž mi.
- ²⁴ Proč tvář svou skrýváš, a pokládáš mne sobě za nepřítele?
- ²⁵ Zdaliž list větrem se zmítající potřítí chceš, a stéblo suché stihati budeš?

- ²⁶ Že zapisuješ proti mně hořkosti, a dáváš mi v dědictví nepravosti mladosti mé,
²⁷ A dáváš do klady nohy mé, a šetříš všech stezek mých, na paty noh mých našlapuješ;
²⁸ Ješto člověk jako hnis kazí se, a jako roucho, kteréž jí mol.

KAPITOLA 14

Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování.

- ² Jako květ vychází a podťat bývá, a utíká jako stín, a netrvá.
³ A však i na takového otvíráš oko své, a mne uvodíš k soudu s sebou.
⁴ Kdo toho dokáže, aby čistý z nečistého posel? Ani jeden.
⁵ Poněvadž vyměření jsou dnové jeho, počet měsíců jeho u tebe, a cíles jemu položil, kterýchž by nepřekračoval:
⁶ Odvrať se od něho, ať oddechne sobě, a zatím aby přečkal jako nájemník den svůj.
⁷ O stromu zajisté jest naděje, by i podťat byl, že se zase zotaví, a výstřelek jeho nevyhyne,
⁸ By se pak i sstaral v zemi kořen jeho, a v prachu již jako umřel peň jeho:
⁹ Avšak jakž počije vláhy, zase se pučí, a zahustí jako keř.
¹⁰ Ale člověk umírá, mdlobou přemožen jsa, a když vypustí duši člověk, kam se poděl?
¹¹ Jakož ucházejí vody z jezera, a řeka opadá a vysychá:
¹² Tak člověk, když lehne, nevstává zase dotud, dokudž nebes stává. Nebývajíť vzbuzení lidé, aniž se probuzují ze sna svého.
¹³ Ó kdybys mne v hrobě schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl odvrácen hněv tvůj, ulože mi cíl, abys se rozpomenul na mne.
¹⁴ Když umře člověk, zdaliž zase ožive? Po všecky tedy dny vyměřeného času svého očekávati budu, až přijde proměna při mně.
¹⁵ Zavoláš, a já se ohlásím tobě, díla rukou svých budeš žádostiv,
¹⁶ Ačkoli nyní kroky mé počítáš, aniž shovíváš hříchům mým,
¹⁷ Ale zapečetěné maje jako v pytlíku přestoupení mé, ještě přikládáš k nepravosti mé.
¹⁸ Jistě že jako hora padnuc, rozdrobuje se, a skála odsedá z místa svého,
¹⁹ Jako kamení stírá voda, a povodní zachvacuje, což z prachu zemského samo od sebe roste: tak i ty naději člověka v nic obracíš.
²⁰ Přemáháš jej ustavičně, tak aby odjítí musil; proměňuješ tvář jeho, a propouštíš jej.
²¹ Budou-li slavní synové jeho, nic neví; pakli v potupě, nic o ně nepečuje.
²² Toliko tělo jeho, dokudž živ jest, bolestí okouší, a duše jeho v něm kvílí.

KAPITOLA 15

Tedy odpovídaje Elifaz Temanský, řekl:

- ² Zdali moudrý vynášeti má umění povětrné, aneb naplňovati východním větrem břicho své,
³ Hádaje se slovy neprospěšnými, aneb řečmi neužitečnými?
⁴ Anobrž vyprazdňuješ i bázeň Boží, a modliteb k Bohu činiti se zbraňuješ.
⁵ Osvědčujít zajisté nepravost tvou ústa tvá, ač jsi koli sobě zvolil jazyk chytrých.
⁶ Potupují tě ústa tvá, a ne já, a rtové tvoji svědčí proti tobě.

- ⁷ Zdaliž ty nejprv z lidí zplozen jsi, aneb prvé než pahrbkové sformován?
- ⁸ Zdaliž jsi tajemství Boží slyšel, že u sebe zavíráš moudrost?
- ⁹ Co víš, čehož bychom nevěděli? Čemu rozumíš, aby toho při nás nebylo?
- ¹⁰ I šedivýt' i stařec mezi námi jest, ano i starší věkem než otec tvůj.
- ¹¹ Zdali malá jsou tobě potěšování Boha silného, čili něco je zastěňuje tobě?
- ¹² Tak-liž tě jalo srdce tvé, a tak-liž blíkájí oči tvé,
- ¹³ Že smíš odpovídati Bohu silnému tak pyšně, a vypouštěti z úst svých ty řeči?
- ¹⁴ Nebo což jest člověk, aby se mohl očistiti, aneb spravedliv býti narozený z ženy?
- ¹⁵ An při svatých jeho není dokonalosti, a nebesa nejsou čistá před očima jeho,
- ¹⁶ Nadto ohavný a neužitečný člověk, kterýž pije nepravost jako vodu.
- ¹⁷ Já oznámím tobě, poslyš mne; to zajisté, což jsem viděl, vypravovati budu,
- ¹⁸ Což moudří vynesli a nezatajili, slýchavše od předků svých.
- ¹⁹ Jimž samým dána byla země, aniž přejíti mohl cizí prostředkem jejich.
- ²⁰ Po všecky své dny bezbožný sám se bolestí trápí, po všecka, pravím léta, skrytá před ukrutníkem.
- ²¹ Zvuk strachu jest v uších jeho, že i v čas pokoje zhoubce připadne na něj.
- ²² Nevěří, by se měl navrátiti z temností, ustavičně očekává na sebe meče.
- ²³ Bývá i tulákem, chleba hledaje, kde by byl, cítě, že pro něj nastrojen jest den temností.
- ²⁴ Děsí jej nátisk a ssoužení, kteréž se silí proti němu, jako král s vojskem sšikovaným.
- ²⁵ Nebo vztáhl proti Bohu silnému ruku svou, a proti Všemohoucímu postavil se.
- ²⁶ Útok učinil na něj, na šíji jeho s množstvím zdvižených štítů svých.
- ²⁷ Nebo přiodíl tvář svou tukem svým, tak že se mu nadělalo faldů na slabinách.
- ²⁸ A bydlil v městech zkažených, a v domích, v nichž žádný nebydlil, kteráž v hromady rumu obrácena byla.
- ²⁹ Avšak nezbohatneť, aniž stane moc jeho, aniž se rozšíří na zemi dokonalost takových.
- ³⁰ Nevyjde z temností, mladistvou ratolest jeho usuší plamen, a tak zahyne od ducha úst svých.
- ³¹ Ale nevěří, že v marnosti jest ten, jenž bloudí, a že marnost bude směna jeho.
- ³² Před časem svým vyťat bude, a ratolest jeho nebude se zelenati.
- ³³ Zmaří, jako vinný kmen nezralý hrozen svůj, a svrže květ svůj jako oliva.
- ³⁴ Nebo shromáždění pokrytce spustne, a oheň spálí stany oslepených dary.
- ³⁵ Kteřížto když počali ssužování, a porodili nepravost, hned břicho jejich strojí jinou lest.

KAPITOLA 16

A odpovídaje Job, řekl:

- ² Slyšel jsem již podobných věcí mnoho; všickni vy nepříjemní jste těšitelé.
- ³ Bude-liž kdy konec slovům povětrným? Aneb co tě popouzí, že tak mluvíš?
- ⁴ Zdaliž bych já tak mluvit mohl, jako vy, kdybyste byli na místě mém? Shromažďoval-li bych proti vám slova, aneb potrásal na vás hlavou svou?
- ⁵ Nýbrž posiloval bych vás ústy svými, a otvírání rtů mých krotilo by bolest.
- ⁶ Buď že mluvím, neumenšuje se bolesti mé, buď že tak nechám, neodchází ode mne.
- ⁷ Ale ustavičně zemdlívá mne; nebo jsi mne, ó Bože, zbavil všeho shromáždění mého.

- ⁸ A vrásky jsi mi zdělal; což mám za svědka, ano patrná na mně hubenost má na tváři mé to osvědčuje.
- ⁹ Prchlivost jeho zachvátila mne, a vzal mne v nenávist, škřipě na mne zuby svými; jako nepřítel můj zaostřil oči své na mne.
- ¹⁰ Rozedřeli na mne ústa svá, potupně mne poličkujíce, proti mně se shromáždívše.
- ¹¹ Vydal mne Bůh silný nešlechtníku, a v ruce bezbožných uvedl mne.
- ¹² Pokoje jsem užíval, však potřel mne, a uchopiv mne za šíji mou, roztřístil mne, a vystavil mne sobě za cíl.
- ¹³ Obklíčili mne střelci jeho, roztal ledví má beze vší lítosti, a vylil na zem žluč mou.
- ¹⁴ Ranil mne ranou na ránu, outok učinil na mne jako silný.
- ¹⁵ Žíni jsem ušil na zjízvenou kůži svou, a zohavil jsem v prachu sílu svou.
- ¹⁶ Tvář má oduřavěla od pláče, a na víčkách mých stín smrti jest.
- ¹⁷ Ne pro nějaké bezpraví v rukou mých; nebo i modlitba má čistá jest.
- ¹⁸ Ó země, nepřikrývej krve mé, a nechť nemá místa volání mé.
- ¹⁹ Aj, nyní jestiť i v nebesích svědek můj, svědek můj, pravím, jest na výsostech.
- ²⁰ Ó mudráci moji, přátelé moji, k Bohuť slzí oko mé.
- ²¹ Ó by lze bylo muži v hádku s ním se vydati, jako synu člověka s přítelem svým.
- ²² Nebo léta mně odečtená přicházejí, a cestou, kterouž se zase nenavrátím, již se беру.

KAPITOLA 17

Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu blížký jsem.

- ² Jistě posměvači jsou u mne, a pro jejich mne kormoucení nepřichází ani sen na oči mé.
- ³ Postav mi, prosím, rukojmě za sebe; kdo jest ten, nechť mi na to ruky podá.
- ⁴ Nebo srdce jejich přikryl jsi, aby nerozuměli, a protože jich nepovýšíš.
- ⁵ Kdož pochlebuje bližním, oči synů jeho zhynou.
- ⁶ Jistě vystavil mne za přísloví lidem, a za divadlo všechněm,
- ⁷ Tak že pro žalost pošly oči mé, a oudové moji všickni stínu jsou podobni.
- ⁸ Užasnout se nad tím upřímí, a však nevinný proti pokrytci vždy se zsilovati bude.
- ⁹ Přídržeti se bude, pravím, spravedlivý cesty své, a ten, jenž jest čistých rukou, posilní se více.
- ¹⁰ Tolikéž i vy všickni obraťte se, a podťte, prosím; neboť nenacházím mezi vámi moudrého.
- ¹¹ Dnové moji pomíjejí, myšlení má mizejí, přemýšlování, pravím, srdce mého.
- ¹² Noc mi obracejí v den, a světla denního ukracují pro přítomnost temností.
- ¹³ Abych pak čeho i očekával, hrob bude dům můj, ve tmě usteli ložce své.
- ¹⁴ Jámu nazovu otcem svým, matkou pak a sestrou svou červy.
- ¹⁵ Kdež jest tedy očekávání mé? A kdo to, čím bych se troštoval, spatří?
- ¹⁶ Do skrýší hrobu sstoupí, poněvadž jest všechněm v prachu země odpočívati.

KAPITOLA 18

Odpovídá pak Bildad Suchský, řekl:

- ² Dokudž neučiníte konce řečem? Pomyslte na to, a potom mluvití budeme.
- ³ Proč jsme počteni za hovada? Oškliví jsme jemu, jakž sami vidíte.
- ⁴ Ó ty, jenž hubíš život svůj zůřením svým, zdaliž pro tebe opuštěna bude země, a odsedne skála z místa svého?
- ⁵ Anobrž světlo bezbožných uhašeno bude, aniž se blyštětí bude jiskra ohně jejich.
- ⁶ Světlo se zatmí v stánku jeho, a lucerna jeho v něm zhasne.
- ⁷ Ssoužení budou krokové síly jeho, a porazí jej rada jeho.
- ⁸ Nebo zapleten jest do sítí nohami svými, a v zamotání chodí.
- ⁹ Chytí ho za patu osídlo, a zmocní se ho násilník.
- ¹⁰ Skrytať jest při zemi smečka jeho, a léčka jeho na stezce.
- ¹¹ Odevšad hrůzy jej děsiti budou a dotíratí na nohy jeho.
- ¹² Hladovitá bude síla jeho, a bída pohotově při boku jeho.
- ¹³ Zžíře žily kůže jeho, zžíře oudy jeho kníže smrti.
- ¹⁴ Uchváčeno bude z stánku jeho doufání jeho, a to jej přivede k králi strachů.
- ¹⁵ V stánku jeho hrůza bydleti bude, ač nebyl jeho; posypáno bude obydlí jeho sirou.
- ¹⁶ Od zpodku kořenové jeho uschnou, a svrchu osekány budou ratolesti jeho.
- ¹⁷ Památka jeho zahyne z země, aniž jméno jeho slýcháno bude na ulicích.
- ¹⁸ Vyženou ho z světla do tmy, anobrž z okršlku zemského vypudí jej.
- ¹⁹ Nepozůstaví ani syna ani vnuka v lidu svém, ani jakého ostatku v příbytcích svých.
- ²⁰ Nade dnem jeho zděsí se potomci, a přítomní strachem podjati budou.
- ²¹ Takovýť jest zajisté způsob nešlechtného, a takový cíl toho, kterýž nezná Boha silného.

KAPITOLA 19

Tedy odpověděv Job, řekl:

- ² Dokudž trápití budete duši mou, a dotíratí na mne řečmi svými?
- ³ Již na desetkrát zhaněli jste mne, aniž se stydíte, že se zatvrzujete proti mně.
- ⁴ Ale necht' jest tak, že jsem zbloudil, při mně zůstane blud můj.
- ⁵ Jestliže se pak vždy proti mně siliti chcete, a obviňujíc mne, za pomoc sobě brátí proti mně potupu mou:
- ⁶ Tedy vězte, že Bůh podvrátil mne, a sítí svou otáhl mne.
- ⁷ Nebo aj, volám-li pro nátisk, nemám vyslyšení; křičím-li, není rozsouzení.
- ⁸ Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projíti nemohl, a stezky mé temnostmi zastřel.
- ⁹ Slávu mou se mne strhl, a sňal korunu s hlavy mé.
- ¹⁰ Zpodvracel mne všudy vůkol, abych zahynul, a vyvrátil jako strom naději mou.
- ¹¹ Nadto zažžl proti mně prchlivost svou, a přičtl mne mezi nepřátely své.
- ¹² Pročež přitáhše houfové jeho, učinili sobě ke mně cestu, a vojensky se položili okolo stanu mého.
- ¹³ Bratří mé ode mne vzdálil, a známí moji všelijak se mne cizí.
- ¹⁴ Opustili mne příbuzní moji, a známí moji zapomenuli se na mne.
- ¹⁵ Podruhově domu mého a děvky mé za cizího mne mají, cizozemec jsem před očima

jejich.

- ¹⁶ Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pěkně prosím.
- ¹⁷ Dýchání mého štítí se manželka má, ačkoli pokorně jí prosím, pro dítky života mého.
- ¹⁸ Nadto i ti nejšpatnější pohrdají mnou; i když povstanu, utrhají mi.
- ¹⁹ V ošklivost mne sobě vzali všickni rádcové moji, a ti, kteréž miluji, obrátili se proti mně.
- ²⁰ K kůži mé jako k masu mému přilnuly kosti mé, kůže při zubích mých toliko v cele zůstala.
- ²¹ Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, vy přátelé moji; nebo ruka Boží se mne dotkla.
- ²² Proč mi se protivíte tak jako Bůh silný, a masem mým nemůžete se nasytití?
- ²³ Ó kdyby nyní sepsány byly řeči mé, ó kdyby v knihu vepsány byly,
- ²⁴ Anobř rafijí železnou a olovem na věčnost na skále aby vyryty byly.
- ²⁵ Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví.
- ²⁶ A ač by kůži mou i tělo červi zvrтали, však vždy v těle svém uzřím Boha.
- ²⁷ Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u vnitřnosti mé.
- ²⁸ Ješto byste říci měli: I pročez ho trápíme? poněvadž základ dobré pře při mně se nalézá.
- ²⁹ Bojte se meče, nebo pomsta za nepravosti jest meč, a vězte, žeť bude soud.

KAPITOLA 20

Odpovídaje pak Zofar Naamatský, řekl:

- ² Z příčiny té myšlení má k odpovídání tobě nutí mne, a to abych rychle učinil,
- ³ Že kárání k zahanbení svému slyším, pročez duch můj osvětlený nutí mne, ať bych odpovídal.
- ⁴ Zdaž nevíš o tom, že od věků, a jakž postavil Bůh člověka na zemi,
- ⁵ Plésání bezbožných krátké jest, a veselí pokrytce jen na chvílku?
- ⁶ Byť pak vstoupila až k nebi pýcha jeho, a hlava jeho oblaku by se dotkla,
- ⁷ Však jako lejno jeho na věky zahyne. Ti, kteříž jej vídali, řeknou: Kam se poděl?
- ⁸ Jako sen pomine, aniž ho naleznou; nebo uteče jako vidění noční.
- ⁹ Oko, kteréž ho vídalo, již ho nikdy neužří, aniž více patřiti bude na něj místo jeho.
- ¹⁰ Synové jeho budou přízně u nuzných hledati, a ruce jeho musejí zase vraceti loupež svou.
- ¹¹ Kostí jeho naplněny jsou hříchy mladosti jeho, a s ním v prachu lehnou.
- ¹² A ačkoli zlost sladne v ústech jeho, a chová ji pod jazykem svým;
- ¹³ Kochá se v ní, a nepouští jí, ale zdržuje ji u prostřed dásní svých:
- ¹⁴ Však pokrm ten ve střevách jeho promění se; bude jako žluč hadů nejlítějších u vnitřnostech jeho.
- ¹⁵ Zboží nahltané vyvrátí, z břicha jeho Bůh silný je vyžene.
- ¹⁶ Jed hadů lítých ssátí bude, zabije ho jazyk ještěřčí.
- ¹⁷ Neužří pramenů potoků a řek medu a másla.
- ¹⁸ Navrátí úsilí cizí, a nezažive ho, vedlé nátisku svého rozličného; nebude na ně vesel.

- ¹⁹ Nebo utiskal a opouštěl nuzné, dům zloupil a nestavěl ho.
- ²⁰ Pročež nesezná nic pokojného v životě svém, aniž které nejrozkošnější své věci bude moci zachovati.
- ²¹ Nic mu nepozůstane z pokrmu jeho, tak že nebude mít, čím by se troštoval.
- ²² Byť pak i dovršena byla hojnost jeho, ssoužení mítí bude; každá ruka trapiče oboří se na něj.
- ²³ By měl čím naplnit břicho své, dopustí na něj Bůh prchlivost hněvu svého, kterouž na něj dštíti bude i na pokrm jeho.
- ²⁴ Když utíkatí bude před zbrojí železnou, prostřelí ho lučiště ocelivé.
- ²⁵ Střela vyňata bude z toulů a vystřelena, nadto meč pronikne žluč jeho; a když odcházeti bude, přikvačí jej hrůzy.
- ²⁶ Všelika neštěstí jsou polečena v skrýších jeho, zžíře jej oheň nerozdmýchaný, zle se povede i pozůstalému v stanu jeho.
- ²⁷ Odkryjí nebesa nepravost jeho, a země povstane proti němu.
- ²⁸ Rozptýlena bude úroda domu jeho, rozplyne se v den hněvu jeho.
- ²⁹ Tenť jest podíl člověka bezbožného od Boha, to, pravím, dědictví vyrčené jemu od Boha silného.

KAPITOLA 21

A odpovídaje Job, řekl:

- ² Poslouchejte pilně řeči mé, a bude mi to za potěšení od vás.
- ³ Postrpte mne, abych i já mluvil, a když odmluvím, posmívej se.
- ⁴ Zdaliž já před člověkem naříkám? A poněvadž jest proč, jakž nemá býti ssoužen duch můj?
- ⁵ Pohleďte na mne, a užasněte se, a položte prst na ústa.
- ⁶ Ano já sám, když rozvažuji své bídy, tedy se děsím, a spopadá tělo mé hrůza.
- ⁷ Proč bezbožní živi jsou, k věku starému přicházejí, též i bohatnou?
- ⁸ Símě jejich stálé jest před obličejem jejich s nimi, a rodina jejich před očima jejich.
- ⁹ Domové jejich bezpečni jsou před strachem, aniž metla Boží na nich.
- ¹⁰ Býk jejich připouští bývá, ale ne na prázdno; kráva jejich rodí, a nepotracuje plodu.
- ¹¹ Vypouštějí jako stádo maličké své, a synové jejich poskakují.
- ¹² Povyšují hlasu při bubnu a harfě, a veselí se k zvuku muziky.
- ¹³ Tráví v štěstí dny své, a v okamžení do hrobu sstupují.
- ¹⁴ Kteříž říkají Bohu silnému: Odejdi od nás, nebo známosti cest tvých neoblubujeme.
- ¹⁵ Kdo jest Všemohoucí, abychom sloužili jemu? A jaký toho zisk, že bychom se modlili jemu?
- ¹⁶ Ale pohleď, že není v moci jejich štěstí jejich, pročež rada bezbožných vzdálena jest ode mne.
- ¹⁷ Často-liž svíce bezbožných hasne? Přichází-liž na ně bída jejich? Poděluje-liž je bolestmi Bůh v hněvě svém?
- ¹⁸ Bývají-liž jako plevy před větrem, a jako drtiny, kteréž zachvacuje vicher?
- ¹⁹ Odkládá-liž Bůh synům bezbožníka nepravost jeho? Odplácuje-liž jemu tak, aby to znáti mohl,

- 20 A aby viděly oči jeho neštěstí jeho, a prchlivost Všemohoucího že by pil?
- 21 O dům pak jeho po něm jaká jest péče jeho, když počet měsíců jeho bude umenšen?
- 22 Zdali Boha silného kdo učiti bude umění, kterýž sám vysokosti soudí?
- 23 Tento umírá v síle dokonalosti své, všelijak bezpečný a pokojný.
- 24 Prsy jeho plné jsou mléka, a mozk kostí jeho svažován bývá.
- 25 Jiný pak umírá v hořkosti ducha, kterýž nikdy nejídal s potěšením.
- 26 Jednostejně v prachu lehnou, a červy se rozlezou.
- 27 Aj, známť myšlení vaše, a chytrosti, kteréž proti mně neprávě vymýšlíte.
- 28 Nebo pravíte: Kde jest dům urozeného? A kde stánek příbytků bezbožných?
- 29 Což jste se netázali jdoucích cestou? Zkušení-liž aspoň jejich nepovolíte,
- 30 Že v den neštěstí ochranu mívá bezbožný, v den, pravím, rozhněvání přistřín bývá?
- 31 Kdo jemu oznámí zjevně cestu jeho? Aneb za to, co činil, kdo jemu odplatí?
- 32 A však i on k hrobu vyprovozen bude, a tam zůstane.
- 33 Sladnou jemu hrudy údolí, nadto za sebou všechny lidi táhne, těch pak, kteříž ho předešli, není počtu.
- 34 Hle, jak vy mne marně troštujete, nebo v odpovědích vašich nezůstává než faleš.

KAPITOLA 22

A odpovídaje Elifaz Temanský, řekl:

- 2 Zdaliž Bohu silnému co prospěšný býti může člověk, když sobě nejmoudřeji počíná?
- 3 Zdaliž se kochá Všemohoucí v tom, že ty se ospravedlňuješ? Aneb má-liž zisk, když bys dokonalé ukázal býti cesty své?
- 4 Zdali, že by se tebe bál, tresce tě, mstě nad tebou?
- 5 Zdali zlost tvá není mnohá? Anobrž není konce nepravostem tvým.
- 6 Nebo jsi brával základ od bratří svých bez příčiny, a roucha z nahých jsi svlácel.
- 7 Vody ustalému jsi nepodal, a hladovitému zbraňovals chleba.
- 8 Ale muži boháči přál jsi země, tak aby ten, jehož osoba vzácná, v ní seděl.
- 9 Vdovy pak pouštěl jsi prázdné, ačkoli ramena sirotků potřína byla.
- 10 A protož obkličuji tě osídla, a děsí tě strach nenadálý,
- 11 Aneb tma, abys neviděl, anobrž rozvodnění přikrývá tě.
- 12 Říkáš: Zdaž Bůh není na výsosti nebeské? Ano shlédni vrch hvězd, jak jsou vysoké.
- 13 Protož pravíš: Jak by věděl Bůh silný? Skrže mrákotu-liž by soudil?
- 14 Oblakové jsou skryše jeho, tak že nevidí; nebo okřšlek nebeský obchází.
- 15 Šetříš-liž stezky věku předešlého, kterouž kráčeli lidé marní?
- 16 Kteříž vyplnění jsou před časem, potok vylit jest na základ jejich.
- 17 Kteříž říkali Bohu silnému: Odejdi od nás. Což by tedy jim učiniti měl Všemohoucí?
- 18 On zajisté domy jejich naplnil dobrými věcmi, (ale rada bezbožných vzdálena jest ode mne).
- 19 Což vidouce spravedliví, veselí se, a nevinný posmívá se jim,
- 20 Zvláště když není vyplněno jmění naše, ostatky pak jejich sežral oheň.
- 21 Přivykejž medle s ním choditi, a pokojněji se míti, skrže to přijde tobě všechno dobré.
- 22 Přijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož řeči jeho v srdci svém.

- ²³ Navrátíš-li se k Všemohoucímu, vzdělán budeš, a vzdálíš-li nepravost od stanů svých,
²⁴ Tedy nakladeš na zemi zlata, a místo kamení potočního zlata z Ofir.
²⁵ Nebo bude Všemohoucí nejčistším zlatem tvým, a stříbrem i silou tvou.
²⁶ A tehdy v Všemohoucím kochati se budeš, a pozdvihna k Bohu tváři své,
²⁷ Pokorně modliti se budeš jemu, a vyslyší tě; pročez sliby své plniti budeš.
²⁸ Nebo cožkoli začneš, budeť se dařiti, anobř na cestách tvých svítiti bude světlo.
²⁹ Když jiní sníženi budou, tedy díš: Jáť jsem povýšen. Nebo toho, kdož jest očí ponížených, Bůh spasena učiní.
³⁰ Vysvobodí i toho, kterýž není bez viny, vysvobodí, pravím, čistotou rukou tvých.

KAPITOLA 23

Tedy odpověděl a řekl:

- ² Což vždy předce naříkání mé za zpouřu jmíno bude, ješto bída má těžší jest nežli lkání mé?
³ Ó bych věděl, kde ho najíti, šel bych až k trůnu jeho.
⁴ Pořádně bych před ním vedl při, a ústa svá naplnil bych důvody.
⁵ Zvěděl bych, jakými slovy by mně odpověděl, a porozuměl bych, co by mi řekl.
⁶ Zdaliž by podle veliké síly své rozepři vedl se mnou? Nikoli, nýbrž on sám dal by mi sílu.
⁷ Tuť by upřímy hádati se mohl s ním, a byl bych osvobozen všelijak od soudce svého.
⁸ Ale aj, půjdu-li upřímo dále, tam ho není; pakli nazpět, nepostihnu ho.
⁹ By i čím zaměstnán byl na levo, předce ho nespatřím; zastře-li se na pravo, ovšem ho neuzřím.
¹⁰ Nebo on zná cestu, kteráž jest při mně; bude-li mne zkušovati, jako zlato se ukáži.
¹¹ Šlepějí zajisté jeho přídržela se noha má, cesty jeho šetřil jsem, abych se s ní neuchyloval.
¹² Aniž od přikázání rtů jeho uchýlil jsem se, nýbrž ustaviv se na tom, schované jsem měl řeči úst jeho.
¹³ On pak jestliže při čem stojí, kdo jej odvrátí? Ano duše jeho čehož jen žádá, toho hned dovodí.
¹⁴ A vykoná uložení své o mně; nebo takových příkladů mnoho jest při něm.
¹⁵ Pročez před tváří jeho děsím se; když to rozvažuji, lekám se ho.
¹⁶ Bůh zajisté zemdli srdce mé, a Všemohoucí předěsil mne,
¹⁷ Tak že sotva jsem nezahynul v těch temnostech; nebo před tváří mou nezakryl mrákoty.

KAPITOLA 24

Proč by od Všemohoucího neměli býti skryti časové, a ti, kteříž jej znají, neměli neviděti dnů jeho?

- ² Bezbožnít' nyní mezníky přenášejí, a stádo, kteréž mocí zajali, pasou.
³ Osla sirotků zajímají, v zástavě berou vola od vdovy.
⁴ Strkají nuznými s cesty, musejí se vůbec skrývati chudí na světě.
⁵ Aj, oni jako divocí oslové na poušti, vycházejí jako ku práci své, ráno přivstávajíce k loupeži; poušť jest chléb jejich i dětí jejich.

- ⁶ Na cizím poli žnou, a z vinic bezbožníci sbírají.
- ⁷ Nahé přivodí k tomu, aby nocovati musili bez roucha, nemajíce se čím přiodít na zimě.
- ⁸ A přívalem v horách moknouce, nemajíce obydlí, k skále se přivinouti musejí.
- ⁹ Loupí sirotky, kteříž jsou při prsích, a od chudého základ berou.
- ¹⁰ Nahého opouštějí, že musí choditi bez oděvu, a ti, kteříž snášejí snopy, v hladu zůstávají.
- ¹¹ Ti, jenž mezi zdmi jejich olej vytlačují, a presy tlačí, žíznějí.
- ¹² Lidé v městech lkají, a duše zraněných volají, Bůh pak přítrže tomu nečiní.
- ¹³ Oniť jsou ti, kteříž odporují světlu, a neznají cest jeho, aniž chodí po stezkách jeho.
- ¹⁴ Na úsvitě povstává vrahedlník, morduje chudého a nuzného, a v noci jest jako zloděj.
- ¹⁵ Tolikéž oko cizoložníka šetří soumraku, říkáje: Nespatřít mne žádný, a tvář zakrývá.
- ¹⁶ Podkopávají potmě i domy, kteréž sobě ve dne znamenali; nebo nenávidí světla.
- ¹⁷ Ale hned v jitře přichází na ně stín smrti; když jeden druhého poznati může, strachu stínu smrti okoušejí.
- ¹⁸ Lehčí jsou na svrchku vody, zlořečené jest jmění jejich na zemi, aniž odcházejí cestou svobodnou.
- ¹⁹ Jako sucho a horko uchvacuje vody sněžné, tak hrob ty, jenž hřešili.
- ²⁰ Zapomíná se na něj život matky, sladně červům, nebývá více připomínán, a tak polámana bývá nepravost jako strom.
- ²¹ Připojuje mu neplodnou, kteráž nerodí, a vdově dobře nečiní.
- ²² Zachvacuje silné mocí svou; ostojí-li kdo z nich, bojí se o život svůj.
- ²³ Dává jemu, na čemž by bezpečně spolehnouti mohl, však oči jeho šetří cest jejich.
- ²⁴ Bývají zvýšeni poněkud, ale hned jich není; tak jako jiní všickni sníženi, vyplnění, a jako vrškové klasů stínání bývají.
- ²⁵ Zdaliž není tak? Kdo na mne dokáže klamu, a v nic obrátí řeč mou?

KAPITOLA 25

Tedy odpovídaje Bildad Suchský, řekl:

- ² Panování a hrůza Boží působí pokoj na výsostech jeho.
- ³ Zdaliž jest počet vojskům jeho? A nad kým nevzchází světlo jeho?
- ⁴ Jakž by tedy spravedliv býti mohl bídný člověk před Bohem silným, aneb jak čist býti narozený z ženy?
- ⁵ Hle, ani měsíc nesvítil by, ani hvězdy nebyly by čisté před očima jeho,
- ⁶ Nadto pak smrtelný člověk, jsa jako červ, a syn člověka, jako hmyz.

KAPITOLA 26

A odpovídaje Job, řekl:

- ² Komu jsi napomohl? Tomu-li, kterýž nemá síly? Toho-lis retoval, kterýž jest bez moci?
- ³ Komu jsi rady udělil? Nemoudrému-li? Hned jsi základu dostatečně poučil?
- ⁴ Komužs ty řeči zvěstoval? A čím duch vyšel z tebe?
- ⁵ Však i mrtvé věci pod vodami a obyvateli jejich sformovány bývají.
- ⁶ Odkryta jest propast před ním, i zahynutí není zakryto.

- ⁷ Ontě roztáhl pľlnoční stranu nad prázdnem, zavěsil zemi na ničemž.
- ⁸ Zavazuje vody v oblacích svých, aniž se trhá oblak pod nimi.
- ⁹ On sám zdržuje stále trůn svůj, a roztahuje na něm oblaky své.
- ¹⁰ Cíl vyměřil rozlívání se vodám, až do skonání světla a tmy.
- ¹¹ Sloupové nebeští třesou se a pohybují od žehrání jeho.
- ¹² Mocí svou rozdělil moře, a rozumností svou dutí jeho.
- ¹³ Duchem svým nebesa ozdobil, a ruka jeho sformovala hada dlouhého.
- ¹⁴ Aj, toť jsou jen částky cest jeho, a jak nestižitelné jest i to maličko, což jsme slyšeli o něm. Hřímání pak moci jeho kdo srozumí?

KAPITOLA 27

Potom dále vedl řeč svou a řekl:

- ² Živť jest Bůh silný, kterýž zavrhl při mou, a Všemohoucí, kterýž hořkostí naplnil duši mou,
- ³ Že nikoli, dokudž duše má ve mně bude a duch Boží v chřípích mých,
- ⁴ Nebudou mluviti rtové moji nepravosti, a jazyk můj vynášeti lsi.
- ⁵ Odstup ode mne, abych vás za spravedlivé vysvědčil; dokudž dýchati budu, neodložím upřímosti své od sebe.
- ⁶ Spravedlnosti své držím se, aniž se jí pustím; nezahanbít mne srdce mé nikdy.
- ⁷ Bude jako bezbožník nepřítel můj, a povstávající proti mně jako nešlechtník.
- ⁸ Nebo jaká jest naděje pokrytce, by pak lakoměl, když Bůh vytrhne duši jeho?
- ⁹ Zdaliž volání jeho vyslyší Bůh silný, když na něj přijde ssoužení?
- ¹⁰ Zdaliž v Všemohoucím kochati se bude? Bude-liž vzývati Boha každého času?
- ¹¹ Ale já učím vás, v kázni Boha silného jsa, a jak se mám k Všemohoucímu, netajím.
- ¹² Aj, vy všickni to vidíte, pročez vždy tedy takovou marnost vynášíte?
- ¹³ Ten má podíl člověk bezbožný u Boha silného, a to dědictví ukrutníci od Všemohoucího přijímají:
- ¹⁴ Rozmnoží-li se synové jeho, rozmnoží se pod meč, a rodina jeho nenasytí se chlebem.
- ¹⁵ Pozůstalí po něm v smrti pohřbeni budou, a vdovy jeho nebudou ho plakati.
- ¹⁶ Nashromáždí-li jako prachu stříbra, a jako bláta najedná-li šatů:
- ¹⁷ Co najedná, to spravedlivý obleče, a stříbro nevinný rozdělí.
- ¹⁸ Vystaví-li jako Arktura dům svůj, bude však jako bouda, kterouž udělal strážný.
- ¹⁹ Bohatý když umře, nebude pochován; pohledí někdo, anť ho není.
- ²⁰ Postihnou jej hrůzy jako vody, v noci kradmo zachvátí ho vicher.
- ²¹ Pochytí jej východní vítr, a odejde, nebo vichřicí uchvátí jej z místa jeho.
- ²² Takové věci na něj dopustí Bůh bez lítosti, ačkoli před rukou jeho prudce utíkati bude.
- ²³ Tleskne nad ním každý rukama svýma, a ckáti bude z místa svého.

KAPITOLA 28

Mát' zajisté stříbro prameny své, a zlato místo k přehánění.

² Železo z země vzato bývá, a kámen rozpuštěný dává měď.

³ Cíl ukládá temnostem, a všelikou dokonalost člověk vystihá, kámen mrákoty a stínu smrti.

⁴ Protrhuje se řeka na obyvatele, tak že ji nemůže žádný přebřesti, a svozována bývá uměním smrtelného člověka, i odchází.

⁵ Z země vychází chléb, ačkoli pod ní jest něco rozdílného, podobného k ohni.

⁶ V některé zemi jest kamení zafirové a prach zlatý,

⁷ K čemuž stezky nezná žádný pták, aniž ji spatřilo oko luňáka,

⁸ Kteréž nešlapala mladá zvěř, aniž šel po ní lev.

⁹ K škřemeni vztahuje ruku svou, a z kořene převrací hory.

¹⁰ Z skálí vyvodí potůčky, a všecko, což jest drahého, spatřuje oko jeho.

¹¹ Vylévati se řekám zbraňuje, a tak cožkoli skrytého jest, na světlo vynáší.

¹² Ale moudrost kde nalezena bývá? A kde jest místo rozumnosti?

¹³ Neví smrtelný člověk ceny její, aniž bývá nalezena v zemi živých.

¹⁴ Propast praví: Není ve mně, moře také dí: Není u mne.

¹⁵ Nedává se zlata čistého za ni, aniž odváženo bývá stříbro za směnu její.

¹⁶ Nemůže býti ceněna za zlato z Ofir, ani za onychin drahý a zafir.

¹⁷ Nevrovná se jí zlato ani drahý kámen, aniž směněna býti může za nádobu z ryzího zlata.

¹⁸ Korálů pak a perel se nepřipomíná; nebo nabytí moudrosti dražší jest nad klénoty.

¹⁹ Není jí rovný v ceně smaragd z Mouřenínské země, aniž za čisté zlato může ceněna býti.

²⁰ Odkudž tedy moudrost přichází? A kde jest místo rozumnosti?

²¹ Poněvadž skryta jest před očima všelikého živého, i před nebeským ptactvem ukryta jest.

²² Zahynutí i smrt praví: Ušima svýma slyšely jsme pověst o ní.

²³ Sám Bůh rozumí cestě její, a on ví místo její.

²⁴ Nebo on končiny země spatřuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí,

²⁵ Tak že větru váhu dává, a vody v míru odvažuje.

²⁶ On též vyměřuje dešti právo, i cestu blýskání hromů.

²⁷ Hned tehdaž viděl ji, a rozhlásil ji, připravil ji, a vystihl ji.

²⁸ Člověku pak řekl: Aj, bázeň Páně jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.

KAPITOLA 29

Ještě dále vedl řeč svou, a řekl:

² Ó bych byl jako za časů předešlých, za dnů, v nichž mne Bůh zachovával,

³ Dokudž svítil svící svou nad hlavou mou, při jehož světle chodíval jsem v temnostech,

⁴ Tak jako jsem byl za dnů mladosti své, dokudž přívětivost Boží byla v stanu mém,

⁵ Dokudž ještě Všemohoucí byl se mnou, a všudy vůkol mne dítky mé,

⁶ Když šlepečje mé máslem oplývaly, a skála vylévala mi prameny oleje,

⁷ Když jsem vycházel k bráně skrze město, a na ulici strojival sobě stolicí svou.

- ⁸ Jakž mne spatřovali mládenci, skrývali se, starci pak povstávali a stáli.
- ⁹ Knížata choulili se v řečech, anobř ruku kladli na ústa svá.
- ¹⁰ Hlas vývod se tratil, a jazyk jejich lnul k dásním jejich.
- ¹¹ Nebo ucho slyše, blahoslavilo mne, a oko vida, posvědčovalo mi,
- ¹² Že vysvobozuji chudého volajícího, a sirotka, i toho, kterýž nemá spomocníka.
- ¹³ Požehnání hynoucího přicházelo na mne, a srdce vdovy k plésání jsem vzbuzoval.
- ¹⁴ V spravedlnost jsem se oblačel, a ona ozdobovala mne; jako plášť a koruna byl soud můj.
- ¹⁵ Místo očí býval jsem slepému, a místo noh kulhavému.
- ¹⁶ Byl jsem otcem nuzných, a na při, již jsem nebyl povědom, vyptával jsem se.
- ¹⁷ A tak vylamoval jsem třenovní zuby nešlechtníka, a z zubů jeho vyrážel jsem loupež.
- ¹⁸ A protož jsem říkal: V hnízdě svém umru, a jako písek rozmnožím dny.
- ¹⁹ Kořen můj rozloží se při vodách, a rosa nocovati bude na ratolestech mých.
- ²⁰ Sláva má mladnouti bude při mně, a lučistě mé v ruce mé obnovovati se.
- ²¹ Poslouchajíce, čekali na mne, a přestávali na radě mé.
- ²² Po slovu mém nic neměnili, tak na ně dštila řeč má.
- ²³ Nebo očekávali mne jako deště, a ústa svá otvírali jako k přívalu žádostivému.
- ²⁴ Žertoval-li jsem s nimi, nevěřili; pročez u vážnosti mne míti neoblevovali.
- ²⁵ Přišel-li jsem kdy k nim, sedal jsem na předním místě, a tak bydlil jsem jako král v vojště, když smutných potěšuje.

KAPITOLA 30

Nyní pak posmívají se mi mladší mne, jejichž bych otců nechtěl byl postaviti se psy stáda svého.

- ² Ač síla rukou jejich k čemu by mi byla? Zmařena jest při nich starost jejich.
- ³ Nebo chudobou a hladem znuzeni, utíkali na planá, tmavá, soukromná a pustá místa.
- ⁴ Kteříž trhali zeliny po chrastinách, ano i koření, a jalovec za pokrm byl jim.
- ⁵ Z prostřed lidí vyháněni byli; povolávali za nimi, jako za zlodějem,
- ⁶ Tak že musili bydliti v výmolích potoků, v děrách země a skálí.
- ⁷ V chrastinách řvali, pod trní se shromažďovali,
- ⁸ Lidé nejnešlechtnější, nýbrž lidé bez poctivosti, menší váhy i než ta země.
- ⁹ Nyní, pravím, jsem jejich písničkou, jsa jim učiněn za přísloví.
- ¹⁰ V ošklivosti mne mají, vzdalují se mne, a na tvář mou nestydí se plvati.
- ¹¹ Nebo Bůh mou vážnost odjal, a ssoužil mne; pročez uzdu před přítomností mou svrhli.
- ¹² Po pravici mládež povstává, nohy mi podrážejí, tak že šlapáním protřeli ke mně stezky nešlechtnosti své.
- ¹³ Mou pak stezku zkazili, k bídě mé přidali, ač jim to nic nepomůže.
- ¹⁴ Jako širokou mezerou vskakují, a k vyplnění mému valí se.
- ¹⁵ Obrátily se na mne hrůzy, stihají jako vítr ochotnost mou, nebo jako oblak pomíjí zdraví mé.
- ¹⁶ A již ve mně rozlila se duše má, pochytili mne dnové trápení mého,
- ¹⁷ Kteréz v noci vrtá kosti mé ve mně; pročez ani nervové moji neodpočívají.
- ¹⁸ Oděv můj mění se pro násilnou moc bolesti, kteráž mne tak jako obojek sukně mé

svírá.

- 19 Uvrhl mne do bláta, tak že jsem již podobný prachu a popelu.
- 20 Volám k tobě, ó Bože, a neslyšíš mne; postavuji se, ale nehledíš na mne.
- 21 Obrátils mi se v ukrutného nepřítele, silou ruky své mi odporuješ.
- 22 Vznášíš mne u vítr, sázíš mne na něj, a k rozplynutí mi přivodíš zdravý soud.
- 23 Nebo vím, že mne k smrti odkážeš, a do domu, do něhož se shromažďuje všeliký živý.
- 24 Jistě žeť nevztáhne Bůh do hrobu ruky, by pak, když je stírá, i volali.
- 25 Zdaliž jsem neplakal nad tím, kdož okoušel zlých dnů? Duše má kormoutila se nad nuzným.
- 26 Když jsem dobrého čekal, přišlo mi zlé; nadál jsem se světla, ale přišla mrákota.
- 27 Vnitřností mé zevřely, tak že se ještě neupokojily; předstihli mne dnové trápení.
- 28 Chodím osmahlý, ne od slunce, povstáváje, i mezi mnohými křičím.
- 29 Bratrem učiněn jsem draků, a tovaryšem mladých pstrosů.
- 30 Kůže má zčernala na mně, a kosti mé vyprahly od horkosti.
- 31 A protože v kvílení obrátila se harfa má, a píšťalka má v hlas plačících.

KAPITOLA 31

Smlouvu jsem učinil s očima svýma, a proč bych hleděl na pannu?

- 2 Nebo jaký jest díl od Boha s hůry, aneb dědictví od Všemohoucího s výsosti?
- 3 Zdaliž zahynutí nešlechtnému a pomsta zázračná činitelům nepravosti připravena není?
- 4 Zdaliž on nevidí cest mých, a všech kroků mých nepočítá?
- 5 Obíral-li jsem se s neupřímostí, a chvátala-li ke lži noha má:
- 6 Necht' mne zváží na váze spravedlnosti, a přezví Bůh upřímost mou.
- 7 Uchýlil-li se krok můj s cesty, a za očima máma odešlo-li srdce mé, a rukou mých chytila-li se jaká poškvrna:
- 8 Tedy co naseji, necht' jiný sní, a výstřelkové moji ať jsou vykořenění.
- 9 Jestliže se dalo přivábiti srdce mé k ženě, a u dveří bližního svého činil-li jsem úklady:
- 10 Necht' mele jinému žena má, a nad ní ať se schylují jiní.
- 11 Neboť jest to nešlechtnost, a nepravost odsudku hodná.
- 12 Oheň ten zajisté by až do zahynutí žral, a všecku úrodu mou vykořenil.
- 13 Nechtěl-li jsem státi k soudu s služebníkem svým aneb děvkou svou v rozepři jejich se mnou?
- 14 Nebo co bych činil, kdyby povstal Bůh silný? A kdyby vyhledával, co bych odpověděl jemu?
- 15 Zdali ten, kterýž mne v břiše učinil, neučinil i jeho? A nesformoval nás hned v životě jeden a týž?
- 16 Odepřel-li jsem žádosti nuzných, a oči vdovy jestliže jsem kormoutil?
- 17 A jedl-li jsem skyvu svou sám, a nejedl-li i sirotek z ní?
- 18 Poněvadž od mladosti mé rostl se mnou jako u otce, a od života matky své býval jsem vdově za vůdce.
- 19 Díval-li jsem se na koho, že by hynul, nemaje šatů, a nuzný že by neměl oděvu?
- 20 Nedobrořečila-li mi bedra jeho, že rounem beranů mých se zahřel?

- 21 Opřáhl-li jsem na sirotka rukou svou, když jsem v bráně viděl pomoc svou:
- 22 Lopatka má od svých plecí necht' odpadne, a ruka má z kloubu svého ať se vylomí.
- 23 Nebo jsem se bál, aby mne Bůh nesetřel, jehož bych velebnosti nikoli nezníkl.
- 24 Skládal-li jsem v zlatě naději svou, aneb hrudě zlata říkal-li jsem: Doufání mé?
- 25 Veselil-li jsem se z toho, že bylo rozmnoženo zboží mé, a že ho množství nabyla ruka má?
- 26 Hleděl-li jsem na světlost slunce svítícího, a na měsíc spanile chodící,
- 27 Tak že by se tajně dalo svěsti srdce mé, a že by líbala ústa má ruku mou?
- 28 I toť by byla nepravost odsudku hodná; neboť bych tím zapíral Boha silného nejvyššího.
- 29 Radoval-li jsem se z neštěstí toho, kterýž mne nenáviděl, a plésal-li jsem, když se mu zle vedlo?
- 30 Nedopustilť jsem zajisté hřešiti ani ústům svým, abych zlořečení žádal duši jeho.
- 31 Jestliže neříkala čeládka má: Ó by nám dal někdo masa toho; nemůžeme se ani najísti?
- 32 Nebo vně nenocoval host, dvěře své pocestnému otvíral jsem.
- 33 Přikrýval-li jsem jako jiní lidé přestoupení svá, skrýváje v skrýši své nepravost svou?
- 34 A ač bych byl mohl škoditi množství velikému, ale pohanění rodů děsilo mne; protož jsem mlčel, nevycházeje ani ze dveří.
- 35 Ó bych měl toho, kterýž by mne vyslyšel. Ale aj, totot' jest znamení mé: Všemohoucí sám bude odpovídati za mne, a kniha, kterouž sepsal odpůrce můj.
- 36 Vít' Bůh, nenosil-li bych ji na rameni mém, neotočil-li bych ji sobě místo koruny.
- 37 Počet kroků svých oznámil bych jemu, jako kníže přiblížil bych se k němu.
- 38 Jestliže proti mně země má volala, tolikéž i záhonové její plakali,
- 39 Jídal-li jsem úrody její bez peněz, a duši držitelů jejích přivodil-li jsem k vzdychání:
- 40 Místo pšenice necht' vzejde trní, a místo ječmene koukol. (41) Skonávají se slova Jobova.

KAPITOLA 32

- A** když přestali ti tři muži odpovídati Jobovi, proto že se spravedlivý sobě zdál,
- 2 Tedy rozpáliv se hněvem Elihu, syn Barachele Buzitského z rodu Syrského, na Joba, rozhněval se, proto že spravedlivější pravil býti duši svou nad Boha.
- 3 Ano i na ty tři z přátel jeho roznítil se hněv jeho, proto že nenalézajíce odpovědi, však potupovali Joba.
- 4 Nebo Elihu očekával na Joba a na ně s řečí, proto že starší byli věkem než on.
- 5 Ale vida Elihu, že nebylo žádné odpovědi v ústech těch tří mužů, zažhl se v hněvě svém.
- 6 I mluvil Elihu syn Barachele Buzitského, řka: Já jsem nejmladší, vy pak jste starci, pročez ostýchaje se, nesměl jsem vám oznámiti zdání svého.
- 7 Myslíl jsem: Staří mluvíti budou, a mnoho let mající v známost uvedou moudrost.
- 8 Ale vidím, že Duch Boží v člověku a nadšení Všemohoucího činí lidi rozumné.
- 9 Slavní ne vždycky jsou moudří, aniž starci vždycky rozumějí soudu.
- 10 A protož pravím: Poslouchejte mne, oznámím i já také zdání své.

- ¹¹ Aj, očekával jsem na slova vaše, poslouchal jsem důvodů vašich dotud, dokudž jste vyhledávali řeči,
- ¹² A bedlivě vás soudě, spatřil jsem, že žádného není, kdo by Joba přemohl, není z vás žádného, ješto by odpovídal řečem jeho.
- ¹³ Ale díte snad: Nalezli jsme moudrost, Bůh silný stihá jej, ne člověk.
- ¹⁴ Odpovím: Ač neobracel proti mně řeči, a však slovy vašimi nebudu jemu odpovídati.
- ¹⁵ Bojí se, neodpovídají více, zavrhlí od sebe slova.
- ¹⁶ Čekal jsem zajisté, však poněvadž nemluví, ale mlčí, a neodpovídají více,
- ¹⁷ Odpovím i já také za sebe, oznámím zdání své i já.
- ¹⁸ Nebo pln jsem řečí, těsno ve mně duchu života mého.
- ¹⁹ Aj, břicho mé jest jako mest nemající průduchu, jako sudové noví rozpuklo by se.
- ²⁰ Mluvit budu, a vydchnu sobě, otevru rty své, a odpovídati budu.
- ²¹ Nebuduť pak šetřiti osoby žádného, a k člověku bez proměňování jména mluvit budu.
- ²² Nebo neumím jmen proměňovati, nebo tudíž by mne zachvátil stvořitel můj.

KAPITOLA 33

Slyšiz tedy, prosím, Jobe, řeči mé, a všech slov mých ušima svýma pozoruj.

- ² Aj, jižť otvíráš ústa svá, mluví jazyk můj v ústech mých.
- ³ Upřímost srdce mého a umění vynesou rtové moji.
- ⁴ Duch Boha silného učinil mne, a dchnutí Všemohoucího dalo mi život.
- ⁵ Můžeš-li, odpovídej mi, připrav se proti mně, a postav se.
- ⁶ Aj, já podle žádosti tvé buduť místo Boha silného; z bláta sformován jsem i já.
- ⁷ Pročež strach ze mne nepředěsí tě, a ruka má nebudeť k obtížení.
- ⁸ Řekl jsi pak přede mnou, a hlas ten řečí tvých slyšel jsem:
- ⁹ Čist jsem, bez přestoupení, nevinný jsem, a nepravosti při mně není.
- ¹⁰ Aj, příčiny ku potření mne shledal Bůh, klade mne sobě za nepřítele,
- ¹¹ Svírá poutami nohy mé, střeže všech stezek mých.
- ¹² Aj, tím nejsi spravedliv, odpovídám tobě, nebo větší jest Bůh nežli člověk.
- ¹³ Oč se s ním nesnadníš? Žeť všech svých věcí nezjevuje?
- ¹⁴ Ano jednou mluví Bůh silný, i dvakrát, a nešetří toho člověk.
- ¹⁵ Skrze sny u vidění nočním, když připadá hluboký sen na lidi ve spaní na ložci,
- ¹⁶ Tehdáž odkrývá ucho lidem, a čemu je učí, to zpečet'uje,
- ¹⁷ Aby odtrhl člověka od skutku zlého, a pýchu od muže vzdálil,
- ¹⁸ A zachoval duši jeho od jámy, a život jeho aby netrefil na meč.
- ¹⁹ Tresce i bolestí na lůži jeho, a všechny kosti jeho násilnou nemocí,
- ²⁰ Tak že sobě život jeho oškliví pokrm, a duše jeho krmi nejlahodnější.
- ²¹ Hyne tělo jeho patrně, a vyhlédají kosti jeho, jichž prvé nebylo vídati.
- ²² A tak bývá blízká hrobu duše jeho, a život jeho smrtelných ran.
- ²³ Však bude-li míti anděla vykladače jednoho z tisíce, kterýž by za člověka oznámil pokání jeho:
- ²⁴ Tedy smiluje se nad ním, a dí: Vyprost' jej, ať nesstoupí do porušení, oblíbilť jsem mzdu vyplacení.

- ²⁵ I odmladne tělo jeho nad děťací, a navrátí se ke dnům mladosti své.
- ²⁶ Kořiti se bude Bohu, a zamiluje jej, a patřiti bude na něj tvář ochotnou; nadto navrátí člověku spravedlnost jeho.
- ²⁷ Kterýž hledě na lidi, řekne: Zhřešilt' jsem byl, a to, což pravého bylo, převrátil jsem, ale nebylo mi to prospěšné.
- ²⁸ Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby světlo spatřoval.
- ²⁹ Aj, všeckoť to dělá Bůh silný dvakrát i třikrát při člověku,
- ³⁰ Aby odvrátil duši jeho od jámy, a aby osvěcen byl světlem živých.
- ³¹ Pozoruj, Jobe, poslouvej mne, mlč, ať já mluvím.
- ³² Jestliže máš slova, odpovídej mi, nebo bych chtěl ospravedlniti tebe.
- ³³ Pakli nic, ty mne poslouvej; mlč, a poučím tě moudrosti.

KAPITOLA 34

Ještě mluvil Elihu, a řekl:

- ² Poslouvejte, moudří, řečí mých, a rozumní, ušima pozorujte.
- ³ Nebo ucho řečí zkušuje, tak jako dásně okoušejí pokrmu.
- ⁴ Soud sobě zvolme, a vyhledejme mezi sebou, co by bylo dobrého.
- ⁵ Nebo řekl Job: Spravedliv jsem, a Bůh silný zavrhl při mou.
- ⁶ Svě-liž bych pře ukrývati měl? Přeplněna jest bolestí rána má bez provinění.
- ⁷ Který muž jest podobný Jobovi, ješto by pil posměch jako vodu?
- ⁸ A že by všel v tovaryšství s činiteli nepravosti, a chodil by s lidmi nešlechetnými?
- ⁹ Nebo řekl: Neprospívá to člověku líbiti se Bohu.
- ¹⁰ A protož, muži rozumní, poslouvejte mne. Odstup od Boha silného nešlechetnost a od Všemohoucího nepravost.
- ¹¹ Nebo on podle skutků člověka odplácí, a podle toho, jaká jest čí cesta, působí, aby to nalézal.
- ¹² A naprosto Bůh silný nečiní nic nešlechetně, a Všemohoucí nepřevrací soudu.
- ¹³ Kdo svěřil jemu zemi? A kdo zpořádal všecken okršlek?
- ¹⁴ Kdyby se na něj obrátil, a ducha jeho i duši jeho k sobě vzal,
- ¹⁵ Umřelo by všeliké tělo pojednou, a tak by člověk do prachu se navrátil.
- ¹⁶ Máš-li tedy rozum, poslyš toho, pust' v uši své hlas řečí mých.
- ¹⁷ Ješto ten, kterýž by v nenávisti měl soud, zdaliž by panovati mohl? Čili toho, jenž jest svrchovaně spravedlivý, za nešlechetného vyhlásíš?
- ¹⁸ Zdaliž sluší králi říci: Ó nešlechetný, a šlechticům: Ó bezbožní?
- ¹⁹ Mnohem méně tomu, kterýž nepřijímá osob knížat, aniž u něho má přednost urozený před nuzným; nebo dílo rukou jeho jsou všickni.
- ²⁰ V okamžení umírají, třebas o půl noci postrčení bývají lidé, a pomíjejí, a zachvácen bývá silný ne rukou lidskou.
- ²¹ Nebo oči jeho hledí na cesty člověka, a všechny kroky jeho on spatřuje.
- ²² Nenít' žádných temností, ani stínu smrti, kdež by se skryli činitelé nepravosti.
- ²³ Aniž zajisté vzkládá na koho více, tak aby se s Bohem silným souditi mohl.
- ²⁴ Pyšné stírá bez počtu, a postavuje jiné na místa jejich.
- ²⁵ Nebo zná skutky jejich; pročež na ně obrací noc, a potříní bývají.

- ²⁶ Jakožto bezbožné rozráží je na místě patrném,
²⁷ Proto že odstoupili od něho, a žádných cest jeho nešetřili,
²⁸ Aby dokázal, že připouští k sobě křik nuzného, a volání chudých že vyslýchá.
²⁹ (Nebo když on spokojí, kdo znepokojí? A když skryje tvář svou, kdo jej spatří?) Tak celý národ, jako i každého člověka jednostejně,
³⁰ Aby nekraloval člověk pokrytý, aby nebylo lidem ourazu.
³¹ Jistě žeť k Bohu silnému raději toto mluveno býti má: Ponesuť, nezruším.
³² Mimo to, nevidím-li čeho, ty vyuč mne; jestliže jsem nepravost páchal, neučiním toho víc.
³³ Nebo zdali vedlé tvého zdání odplacovati má, že bys ty toho neliboval, že bys ono zvoloval, a ne on? Pakli co víš jiného, mluv.
³⁴ Muži rozumní se mnou řeknou, i každý moudrý poslouchaje mne,
³⁵ Že hloupě mluví, a slova jeho nejsou rozumná.
³⁶ Ó by zkušěn byl dokonale, pro odmlouvání nám jako lidem nepravým,
³⁷ Poněvadž k hříchu svému přidává i nešlechtnost, mezi námi také jen chloubu svou vynáší, a rozmnožuje řeči své proti Bohu.

KAPITOLA 35

Ještě mluvil Elihu, a řekl:

- ² Domníváš-liž se, že jsi to s soudem řekl: Spravedlnost má převyšuje Boží?
³ Nebo jsi řekl: Co mi prospěje, jaký užitek budu mít, bych i nehřešil?
⁴ Já odpovím tobě místně, i tovaryšům tvým s tebou.
⁵ Pohleď na nebe a viz, anobrž spatř oblaky, vyšší, než-lis ty.
⁶ Jestliže bys hřešil, co svedeš proti němu? A byť se i rozmnožily nešlechtnosti tvé, co mu uškodíš?
⁷ Budeš-li spravedlivý, čeho mu udělíš? Aneb co z ruky tvé vezme?
⁸ Každémuť člověku bezbožnost jeho uškodí, a synu člověka spravedlnost jeho prospěje.
⁹ Z množství nátisk trpících, kteréž k tomu přivodí, aby úpěli a křičeli pro ukrutnost povýšených,
¹⁰ Žádný neříká: Kde jest Bůh stvořitel můj? Ješto on dává zpěv i v noci.
¹¹ On vyučuje nás nad hovada zemská, a nad ptactvo nebeské moudřejší nás činí.
¹² Tehdáž volají-li pro pýchu zlých, nebývají vyslyšáni.
¹³ A jistě žeť ošemetnosti nevyslýchá Bůh silný, a Všemohoucí nepatří na ni.
¹⁴ Mnohem méně, jestliže díš: Nepatříš na to. Sám s sebou vejdi v soud před ním, a doufej v něho.
¹⁵ Ale nyní poněvadž nic není těch věcí, navštívil jej hněv jeho; nebo nechce znáti hojnosti této veliké.
¹⁶ A protož marně otvírá ústa svá, hloupě rozmnožuje řeči své.

KAPITOLA 36

Zatím přidal Elihu, a řekl:

- ² Postrp mne maličko, a oznámímť šíře; neboť mám ještě, co bych za Boha mluvil.
- ³ Vynesu smysl svůj zdaleka, a stvořiteli svému přivlastním spravedlnost.
- ⁴ V pravdě, žeť nebudou lživé řeči mé; zdravě smýšlejícího máš mne s sebou.
- ⁵ Aj, Bůh silný mocný jest, aniž svých zamítá; silný jest, a srdce udatného.
- ⁶ Neobživuje bezbožného, chudým pak k soudu dopomáhá.
- ⁷ Neodvrací od spravedlivého očí svých, nýbrž s králi na stoličce sází je na věky, i bývají zvýšeni.
- ⁸ Pakli by poutami sevřeni byli, zapleteni jsouce provazy ssoužení:
- ⁹ Tudy jim v známost uvodí hřích jejich, a že přestoupení jejich se ssílila.
- ¹⁰ A tak otvírá sluch jejich, aby se napravili, anobř mluví jim, aby se navrátili od nepravosti.
- ¹¹ Uposlechnou-li a budou-li jemu sloužiti, stráví dny své v dobrém, a léta svá v potěšení.
- ¹² Pakli neuposlechnou, od meče sejdou, a pozdychají bez umění.
- ¹³ Nebo kteříž jsou nečistého srdce, přivětšují hněvu, aniž k němu volají, když by je ssoužil.
- ¹⁴ Protož umírá v mladosti duše jejich, a život jejich s smilníky.
- ¹⁵ Vytrhuje, pravím, ssouženého z jeho ssoužení, a ty, jejichž sluch otvírá, v trápení.
- ¹⁶ A tak by i tebe přenesl z prostředku úzkosti na širokost, kdež není stěsnění, a byl by pokojný stůl tvůj tukem oplývající.
- ¹⁷ Ale ty zasloužíš, abys jako bezbožný souzen byl; soud a právo na tě dochází.
- ¹⁸ Jistě strach, aby tě neuvrhl Bůh u větší ránu, tak že by jakkoli veliká výplaty mzda, tebe nevyprostila.
- ¹⁹ Zdaliž by sobě co vážil bohatství tvého? Jistě ani nejvýbornějšího zlata, ani jakékoli síly neb moci tvé.
- ²⁰ Nechvátejš tedy k noci, v kterouž odcházejí lidé na místo své.
- ²¹ Hleď, abys se neohlédal na marnost, zvoluje ji raději, nežli ssoužení.
- ²² Aj, Bůh silný nejvyšší jest mocí svou. Kdo jemu podobný učitel?
- ²³ Kdo jemu vyměřil cestu jeho? Kdo jemu smí říci: Činíš nepravost?
- ²⁴ Pamětliv buď raději, abys vyvyšoval dílo jeho, kteréž spatřují lidé,
- ²⁵ Kteréž, pravím, všickni lidé vidí, na něž člověk patří zdaleka.
- ²⁶ Nebo Bůh silný tak jest veliký, že ho nemůžeme poznati, počet let jeho jest nevystižitelný.
- ²⁷ On zajisté vyvodí krůpěje vod, kteréž vylévají déšť z oblaků jeho,
- ²⁸ Když se rozpouštějí oblakové, a kropí na mnohé lidi.
- ²⁹ (Anobř vyrozumí-li kdo roztažení oblaků, a zvuku stánku jeho,
- ³⁰ Jak rozprostírá nad ním světlo své, aneb všecko moře přikrývá?
- ³¹ Skrže ty věci zajisté tresce lidí, a též dává pokrmu hojnost.
- ³² Oblaky zakrývá světlo, a přikazuje mu ukrývati se za to, co je potkává.)
- ³³ Ohlašuje o něm zvuk jeho, též dobytek, a to hned, když pára zhůru vstupuje.

KAPITOLA 37

(36:34)

Takéť se i nad tím děsí srdce mé, až se pohybuje z místa svého.

² (37:1) Poslouchejte pilně hřmotného hlasu jeho, a zvuku z úst jeho pocházejícího.

³ (37:2) Pode všechna nebesa jej rozprostírá, a světlo své k krajům země.

⁴ (37:3) Za nímž zvučí hlukem, a hřímá hlasem důstojnosti své, aniž mešká s jinými věcmi, když se slýchá hlas jeho.

⁵ (37:4) Bůh silný hřímá hlasem svým předivně, činí veliké věci, a však nemůžeme rozuměti, jak.

⁶ (37:5) Sněhu zajisté říká: Buď na zemi, tolikéž pršce dešťové, ano i přívalu násilnému.

⁷ (37:6) Zavírá ruku všelikého člověka, aby žádný z lidí nemohl konati díla svého.

⁸ (37:7) Tehdáž i zvěř vchází do skrýše, a v peleších svých obývá.

⁹ (37:8) Z skrýše vychází vichřice, a od půlnoční strany zima.

¹⁰ (37:9) Dchnutím Bůh silný dává mráz, až se široké vody zavírají.

¹¹ (37:10) Také i při svažování země pohybuje oblakem, a rozhání mračno světlem svým.

¹² (37:11) A tentýž sem i tam obrací se moudrostí jeho, aby činil, což by mu koli přikázal na tváři okršlku zemského.

¹³ (37:12) Buď k trestání, neb pro zemi svou, buď k prokazování dobrotivosti, spraví to, že se postaví.

¹⁴ (37:13) Pozorujž toho, Jobe, zastav se a podívej se divům Boha silného.

¹⁵ (37:14) Víš-li, kdy Bůh ukládá co o těch věcech, aneb kdy chce osvěcovati světlem oblaky své?

¹⁶ (37:15) Znáš-li, jak se vznášejí oblakové, a jiné divy dokonalého v uměních?

¹⁷ (37:16) A že tě roucho tvé zahřívati bude, když Bůh zemi pokojnou činí větry poledními?

¹⁸ (37:17) Roztahoval-li jsi s ním nebesa trvánlivá, k zrcadlu slitému podobná?

¹⁹ (37:18) Poukaž nám, co bychom řekli jemu; nebo nemůžeme ani řeči zpořádati pro temnost.

²⁰ (37:19) Zdaž jemu kdo oznámí, co bych já mluvil? Pakli by kdo za mne mluvil, jistě že by byl sehlcen.

²¹ (37:20) Ano nyní nemohou patřiti lidé na světlo, když jest jasné na oblacích, když je vítr prochází a vyčišťuje,

²² (37:21) Od půlnoční strany s jasem jako zlato přicházejí, ale v Bohu hroznější jest sláva.

²³ (37:22) Všemohoucí, jehož vystihnouti nemůžeme, ač jest veliký v moci, však soudem a přísnou spravedlností netrápí.

²⁴ (37:23) Protož bojí se ho lidé; neohlédá se na žádného z těch, kdož jsou moudrého srdce.

KAPITOLA 38

Tedy odpověděl Hospodin Jobovi z vichru, a řekl:

² Kdož jest to, jenž zatemňuje radu řečmi neumělými?

³ Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati budu, oznam mi.

⁴ Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum.

⁵ Kdo rozměřil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni?

⁶ Na čem podstavkové její upevnění jsou? Aneb kdo založil úhelný kámen její,

- ⁷ Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží?
⁸ Aneb kdo zavřel jako dveřmi moře, když vyšlo z života, a zjevilo se?
⁹ Když jsem mu položil oblak za oděv, a mrákotu místo plének jeho,
¹⁰ Když jsem jemu uložil úsudek svůj, přistaviv závory a dvěře,
¹¹ I řekl jsem: Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím, skládati budeš dutí vlnobití svého.
¹² Zdaž jsi kdy za dnů svých rozkázal jitru? Ukázal-lis záři jitřní místo její,
¹³ Aby uchvacovala kraje země, a bezbožní aby z ní vymítáni byli?
¹⁴ Tak aby proměnu přijímala jako vosk pečetní, oni pak aby nedlouho stáli jako roucho,
¹⁵ A aby bezbožným zbraňováno bylo světla jejich, a rámě vyvýšené zlámáno bylo?
¹⁶ Přišel-lis až k hlubinám mořským? A u vnitřnosti propasti chodil-lis?
¹⁷ Jsou-li tobě zjeveny brány smrti? A brány stínu smrti viděl-lis?
¹⁸ Shlédl-lis širokosti země? Oznam, jestliže ji znáš všecku.
¹⁹ Která jest cesta k obydlí světla, a které místo temností,
²⁰ Že bys je pojal v meze jeho, poněvadž bys srozumíval stezkám domu jeho?
²¹ Věděl-lis tehdáž, že jsi měl se naroditi, a počet dnů tvých jak veliký býti má?
²² Přišel-lis až ku pokladům sněhu? A poklady krupobití viděl-lis,
²³ Kteréž chováš k času ssoužení, ke dni bitvy a boje?
²⁴ Kterými se cestami rozděluje světlo, kteréž rozhání východní vítr po zemi?
²⁵ Kdo rozdělil povodní tok, a cestu blýskání hromovému,
²⁶ Tak aby pršel déšť i na tu zemi, kdež není lidí, na poušť, kdež není člověka,
²⁷ Aby zapájel místa planá a pustá, a k zrůstu přivodil trávu mladistvou?
²⁸ Má-liž déšť otce? A kdo plodí krůpěje rosy?
²⁹ Z čího života vychází mráz? A jiní nebeské kdo plodí?
³⁰ Až i vody jako v kámen se proměňují, a svrcek propasti zamrzá.
³¹ Zdali zavázati můžeš rozkoše Kuřátek, aneb stahování Orionovo rozvázati?
³² Můžeš-li vyvoditi hvězdy polední v čas jistý, aneb Arktura s syny jeho povedeš-li?
³³ Znáš-li řád nebes? Můžeš-li spravovati panování jejich na zemi?
³⁴ Můžeš-li pozdvihnouti k oblaku hlasu svého, aby hojnost vod přikryla tebe?
³⁵ Ty-liž vypustíš blýskání, aby vycházela? Zdaliž řeknou tobě: Aj teď jsme?
³⁶ Kdo složil u vnitřnostech lidských moudrost? Aneb kdo dal rozumu stížitelnost?
³⁷ Kdo vypravovati bude o nebesích moudře? A láhvice nebeské kdo nastrojuje,
³⁸ Aby svlažená země zase stuhnouti mohla, a hrudy se v hromadě držely?
³⁹ Honíš-liž ty lvu loupež? A hltavost lvíčat naplňuješ-liž,
⁴⁰ Když se stulují v peleších svých, ustavičně z skrýší číhajíce?
⁴¹ Kdo připravuje krkavci pokrm jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulají se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

KAPITOLA 39

- V**íš-li, kterého času rodí kamsíkové, a laň ku porodu pracující spatřil-lis?
² Máš-li v počtu měsíce, kteréž vyplňují? Znáš-li, pravím, čas porodu jejich?
³ Jak se kladou, plod svůj utiskají, a s bolestí ho pozbývají?

- ⁴ Jak se zmocňují mladí jejích, i odchovávají picí polní, a vycházejíce, nenavracují se k nim?
- ⁵ Kdo propustil zvěř, aby byla svobodná? A řemení divokého osla kdo rozvázal?
- ⁶ Jemuž jsem dal pustinu místo domu jeho, a místo příbytku jeho zemi slatinnou.
- ⁷ Posmívá se hluku městskému, a na křikání toho, kdož by jej honil, nic nedbá.
- ⁸ To, což nachází v horách, jest pastva jeho; nebo toliko zeliny hledá.
- ⁹ Svolí-liž jednorožec, aby tobě sloužil, a u jeslí tvých aby nocoval?
- ¹⁰ Připráhneš-liž provazem jednorožce k orání? Bude-liž vláčeti brázdy za tebou?
- ¹¹ Zdaž se na něj ubezpečíš, proto že jest veliká síla jeho, a poručíš jemu svou práci?
- ¹² Zdaž se jemu dověříš, že sveze semeno tvé, a na humno tvé shromáždí?
- ¹³ Ty-lis dal pávům křídlo pěkné, aneb péro čápu neb pstrosu?
- ¹⁴ A že opouští na zemi vejce svá, ačkoli je v prachu osedí,
- ¹⁵ Nic nemysle, že by je noha potlačiti, aneb zvěř polní pošlapati mohla?
- ¹⁶ Tak se zatvrzuje k mladým svým, jako by jich neměl; jako by neužitečná byla práce jeho, tak jest bez starosti.
- ¹⁷ Nebo nedal jemu Bůh moudrosti, aniž mu udělil rozumnosti.
- ¹⁸ Časem svým zhůru se vznášeje, posmívá se koni i jezdcí jeho.
- ¹⁹ Zdaž ty dáti můžeš koni sílu? Ty-li ozdobíš šíji jeho řehtáním?
- ²⁰ Zdali jej zastrášíš jako kobytku? Anobř frkání chřípí jeho strašlivé jest.
- ²¹ Kopá důl, a pléše v síle své, vycházeje vstříc i zbroji.
- ²² Směje se strachu, aniž se leká, aniž ustupuje zpátkem před ostrostí meče,
- ²³ Ač i toul na něm chřestí, a blyští se dřevce a kopí.
- ²⁴ S hřmotem a s hněvem kopá zemi, aniž pokojně stojí k zvuku trouby.
- ²⁵ Anobř k zvuku trouby řehce, a zdaleka cítí boj, hluk knížat a prokřikování.
- ²⁶ Zdali podlé rozumu tvého létá jestřáb, roztahuje křídla svá na poledne?
- ²⁷ Zdali k rozkazu tvému zhůru se vznáší orlice, a vysoko se hnízdí?
- ²⁸ Na skále přebývá, přebývá na špičaté skále jako na hradě,
- ²⁹ Odkudž hledá pokrmu, kterýž z daleka očima svýma spatřuje.
- ³⁰ Ano i mladí její střebí krev, a kde těla mrtvá, tu i ona jest.

KAPITOLA 40

(39:31)

A tak odpovídaje Hospodin Jobovi, řekl:

- ² (39:32) Zdali hádající se s Všemohoucím obviní jej? Kdo chce viniti Boha, necht' odpoví na to.
- ³ (39:33) Tehdy odpověděl Hospodinu a řekl:
- ⁴ (39:34) Aj, chaternýť jsem, což bych odpovídal tobě? Ruku svou kladu na ústa svá.
- ⁵ (39:35) Jednou jsem mluvil, ale nebudu již odmlouvati, nýbrž i podruhé, ale nebudu více přidávati.
- ⁶ (40:1) Ještě odpovídaje Hospodin z vichru Jobovi, i řekl:
- ⁷ (40:2) Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati budu, oznam mi.
- ⁸ (40:3) Zdaliž pak i soud můj zrušiti chceš? Což mne odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil?

- ⁹ (40:4) Čili máš rámě jako Bůh silný, a hlasem jako on hřímáš?
- ¹⁰ (40:5) Ozdobiž se nyní vyvýšeností a důstojností, v slávu a okrasu oblec se.
- ¹¹ (40:6) Rozprostři prchlivost hněvu svého, a pohled' na všelikého pyšného, a sniž ho.
- ¹² (40:7) Pohled', pravím, na všelikého pyšného, a sehní jej, anobř setří bezbožné na místě jejich.
- ¹³ (40:8) Skrej je v prachu spolu, tvář jejich zavěž v skrytě.
- ¹⁴ (40:9) A tak i já budu tě oslavovati, že tě zachovává pravice tvá.
- ¹⁵ (40:10) Aj, hle slon, jež jsem jako i tebe učinil, trávu jí jako vůl.
- ¹⁶ (40:11) Aj, hle moc jeho v bedrách jeho, a síla jeho v pupku břicha jeho.
- ¹⁷ (40:12) Jak chce, ohání ocasem svým, ačkoli jest jako cedr; žily lůna jeho jako ratolesti jsou spletené.
- ¹⁸ (40:13) Kostí jeho jako trouby měděné, hnátové jeho jako sochor železný.
- ¹⁹ (40:14) Ont' jest přední z účinků Boha silného, učinitel jeho sám na něj doložití může meč svůj.
- ²⁰ (40:15) Hory zajisté přinášejí mu pastvu, a všecka zvěř polní hrá tam.
- ²¹ (40:16) V stínu léhá, v soukromí mezi třtím a bahnem.
- ²² (40:17) Dříví stín dávající stínem svým jej přikrývá, a vrbí potoční obkličuje jej.
- ²³ (40:18) Aj, zadržuje řeku tak, že nemůže pospíchat; tuší sobě, že požře Jordán v ústa svá.
- ²⁴ (40:19) Zdaž kdo před očima jeho polapí jej, aneb provazy protáhne chřípě jeho?

KAPITOLA 41

(40:20)

Vytáhneš-liž velryba udicí, aneb provazem pohříženým až k jazyku jeho?

- ² (40:21) Zdali dáš kroužek na chřípě jeho, aneb hákem probodneš čelist jeho?
- ³ (40:22) Zdaž se obrátí k tobě s prosbami, aneb mluvíti bude tobě lahodně?
- ⁴ (40:23) Učiní-liž smlouvu s tebou? Přijmeš-liž jej za služebníka věčného?
- ⁵ (40:24) Zdaž budeš s ním hráti jako s ptáčkem, aneb přivážeš jej dětem svým?
- ⁶ (40:25) Přistrojí-liž sobě hody z něho společníci, a rozdělí-liž jej mezi kupce?
- ⁷ (40:26) Zdaž naplníš háky kůži jeho, a vidlicemi rybářskými hlavu jeho?
- ⁸ (40:27) Vztáhni jen na něj ruku svou, a neučiníš zmínky o boji.
- ⁹ (40:28) Aj, naděje o polapení jeho mylná jest. Zdaž i k spatření jeho člověk nebývá poražen?
- ¹⁰ (41:1) Není žádného tak smělého, kdo by jej zbudil, kdož tedy postaví se přede mnou?
- ¹¹ (41:2) Kdo mne čím předšel, abych se jemu odplacel? Cožkoli jest pode vším nebem, mé jest.
- ¹² (41:3) Nebudu mlčeti o údech jeho, a o síle výborného sformování jeho.
- ¹³ (41:4) Kdo odkryl svrček oděvu jeho? S dvojítymi udidly svými kdo k němu přistoupí?
- ¹⁴ (41:5) Vrata úst jeho kdo otevře? Okolo zubů jeho jest hrůza.
- ¹⁵ (41:6) Šupiny jeho pevné jako štítové sevřené velmi tuze.
- ¹⁶ (41:7) Jedna druhé tak blízko jest, že ani vítr nevchází mezi ně.
- ¹⁷ (41:8) Jedna druhé se přidrží, a nedělí se.
- ¹⁸ (41:9) Od kýchání jeho zažžehá se světlo, a oči jeho jsou jako záře svitání.

- ¹⁹ (41:10) Z úst jeho jako pochodně vycházejí, a jiskry ohnivé vyskakují.
- ²⁰ (41:11) Z chřípí jeho vychází dým, jako z kotla vroucího aneb hrnce.
- ²¹ (41:12) Dýchání jeho uhlí rozpaluje, a plamen z úst jeho vychází.
- ²² (41:13) V šíji jeho přebývá síla, a před ním utíká žalost.
- ²³ (41:14) Kusové masa jeho drží se spolu; celistvé jest v něm, aniž se rozdrobuje.
- ²⁴ (41:15) Srdce jeho tuhé jest jako kámen, tak tuhé, jako úlomek spodního žernovu.
- ²⁵ (41:16) Vyskýtání jeho bojí se nejsilnější, až se strachem i vyčišťují.
- ²⁶ (41:17) Meč stihající jej neostojí, ani kopí, šíp neb i pancíř.
- ²⁷ (41:18) Pokládá železo za plevy, ocel za dřevo shnilé.
- ²⁸ (41:19) Nezahání ho střela, v stéblo obrací se jemu kamení prakové.
- ²⁹ (41:20) Za stéblo počítá střelbu, a posmívá se šermování kopím.
- ³⁰ (41:21) Pod ním ostré střepiny, stele sobě na věci špičaté jako na blátě.
- ³¹ (41:22) Působí, aby vřelo v hlubině jako v kotle, a kormoutilo se moře jako v moždíři.
- ³² (41:23) Za sebou patrnou činí stezku, až sezdá, že propast má šediny.
- ³³ (41:24) Žádného není na zemi jemu podobného, aby tak učiněn byl bez strachu.
- ³⁴ (41:25) Cokoli vysokého jest, za nic pokládá, jest králem nade všemi šelmami.

KAPITOLA 42

Tedy odpovídaje Hospodinu, řekl:

- ² Vím, že všechno můžeš, a že nemůže překaženo býti tvému myšlení.
- ³ Kdo jest to ten, ptáš se, ještě zatemňuje radu Boží tak hloupě? Protož přiznávám se, že jsem tomu nerozuměl. Divnější jsou ty věci nad mou stížitelnost, anižť jich mohu poznati.
- ⁴ Vyslychejž, prosím, když bych koli mluvil; když bych se tebe tázal, oznamuj mi.
- ⁵ Tolikoť jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí.
- ⁶ Pročež mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popele.
- ⁷ Stalo se pak, když odmluvil Hospodin slova ta k Jobovi, že řekl Hospodin Elifazovi Temanskému: Rozpálil se hněv můj proti tobě, a proti dvěma přátelům tvým, proto že jste nemluvili o mně toho, což pravého jest, tak jako služebník můj Job.
- ⁸ Protož nyní vezměte sobě sedm volků, a sedm skopců, a jděte k služebníku mému Jobovi, abyste dali obětovati oběť za sebe, a služebník můj Job, aby se modlil za vás. Nebo jistě obličej jeho přijmu, abych neučinil s vámi podle bláznovství vašeho; nebo nemluvili jste toho, což pravého jest, o mně, tak jako služebník můj Job.
- ⁹ A tak odšedše Elifaz Temanský a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, učinili, jakž jim byl přikázal Hospodin, a přijal Hospodin obličej Jobův.
- ¹⁰ Navrátil také Hospodin to, což odjato bylo Jobovi, když se modlil za přátele své, tak že což měl Job, rozmnožil to Hospodin dvénásobně.
- ¹¹ A sšedše se k němu všickni příbuzní, a všechny příbuzné jeho, a všickni známí jeho prvnější, jedli s ním chléb v domě jeho, a lítost majíce nad ním, potěšovali ho nade vším tím zlým, kteréž byl uvedl Hospodin na něj. A dali jemu jeden každý peníz jeden, a jeden každý náušnici zlatou jednu.
- ¹² A tak požehnal Hospodin Jobovi k posledku více nežli v počátku jeho. Nebo měl čtrnácte tisíc ovcí, a šest tisíc velbloudů, a tisíc spřežení volů, a tisíc oslic.
- ¹³ Měl také sedm synů a tři dcery,
- ¹⁴ Z nichž první dal jméno Jemima, jméno pak druhé Keciha, a jméno třetí Kerenhappuch.

15 Aniž se nacházely ženy tak krásné, jako dcery Jobovy, ve vší té krajině; kterýmž dal otec jejich dědictví mezi bratřími jejich.

16 Byl pak živ potom sto a čtyřiceti let, a viděl syny své, a syny synů svých, až do čtvrtého pokolení.

17 I umřel Job, stár jsa a pln dnů.

For other languages please go to **www.wordproject.org**